D00017 (17)

សំភាសជាមួយស.ម សុយ ធាគង់ អតីតនគរបាលក្រោះ

នៅក្នុងខ្សែទី ៧' ២១'

ជូនចំពោះស.មកម្មាភិបាល យុវជន យុវនារី តាចាស់ៗ យាយចាស់ៗ ទាំងអស់ ។ ដើម្បីខ្ញុំបាទនៅពេលនេះផ្សាយសំលេងតាមវិទ្យុ យុត្តិធម៌បំផុត ។

ខ្ញុំកើតនៅកំពង់ត្របែក ស្រុកកំពង់ត្របែក ខេត្តព្រៃវែង ។ ខ្ញុំបាទឈ្មោះ សុយ ធា-គង់ អាយុ ២៣ ឆ្នាំ កើតនៅឆ្នាំ ១៩៥២ ។ ខ្ញុំបាទធ្វើការនៅអគ្គិសនីចក្រអង្គរក្រោមការដឹកនាំចាស់ៗ

នៅពេលរំដោះថ្ងៃទី ១៧ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧៥ បន ប៉ុល-ពត បានជម្លៀសខ្លួនខ្ញុំមកនៅវត្តភ្នំ ។ ពេលដែលខ្ញុំបាទត្រូវគេជម្លៀសមកនៅការិយាល័យអគ្គិសនីនៅរក្សាវត្តភ្នំ ប្រពន្ធកូនខ្ញុំបានស្ថិតនៅឯបន្ទប់អគ្គិសនីចាក់អង្រែ ។ ក្រោយមកទៀតខេមរភូមិន្ទគេជម្លៀសប្រពន្ធកូនខ្ញុំមកនៅការិយាល័យរក្សាវត្តភ្នំនោះដែរ ។ បន្ទាប់មកទៀតអង្គការបានប្រមូលខ្ញុំក្រុមការងារខ្ញុំទៅនៅរោងចក្រអគ្គិសនីផ្សារតូច ។ នៅទីនោះខ្ញុំបាទបានធ្វើការបម្រើទៅ បញ្ចូលដល់ទីផ្លូវអង្គការបាន ចាប់ខ្ញុំបាទមកយកធ្វើការនៅរោងចក្រអគ្គិសនីចាក់អង្រែវិញម្ដងទៀត និង ប្រពន្ធកូនរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបាទមានកូន ៣ នាក់ កូនច្បងអាយុប្រហែល ២០ ខែ ឆ្នាំ ហើយនិងកូនស្រីពៅអាយុប្រហែល ៥ ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំបាទមិនអាចចាំអាយុគេទេ បន្ទាប់មកទៀតអង្គការបានអោយខ្ញុំត្រឡប់មកធ្វើជាកម្មករក្រុង ពីព្រោះអោយខ្ញុំនៅជួសជុលម៉ាស៊ីនផ្ទះបាយថ្មី ក ខ ជាន់ទី...១៧១ តាមដែលគេត្រូវអោយធ្វើ ។

ខ្ញុំក៏បានធ្វើការជួសជុលនេះអស់មួយរយៈ គេក៏ត្រូវអោយខ្ញុំទៅធ្វើការនៅកំពង់សោម ។ នៅទីនោះខ្ញុំបាទក៏ធ្វើការជួសជុលអាគារម៉ាស៊ីនផ្ទះភ្លើង តាមចាស់ៗទុក ។ ក្រោយពីបានជួសជុលហើយគេក៏ត្រូវអោយមកធ្វើការនៅឯបន្ទប់ពេទ្យព្រះកេតុមាលា រួចហើយគេក៏អោយទៅធ្វើការនៅឯផ្សារថ្មី ។ នៅទីនោះគេអោយខ្ញុំបាទចាក់គ្រឿងបេតុង សំរាប់ម៉ាស៊ីនស្រូវ ។ រួចហើយគេអោយខ្ញុំបាទទៅធ្វើការនៅឯត្រពាំងក្រឡឹង នៅទីនោះគេអោយខ្ញុំធ្វើស្ពាន ខ្ញុំបាទក៏ប្រកែកថា ខ្ញុំបាទមិនដែលធ្វើស្ពានទេ ។ គេថា អ្នកឯងមិនបាច់ធ្វើទេ ខ្ញុំបាទក៏រួមដៃធ្វើទៅទៀងទាត់ជាមួយអ្នកជំនាញរបស់គេនៅទីនោះដែរ ។ នៅឯត្រពាំងក្រឡឹងនោះគេអោយខ្ញុំដឹកចង្កាដែកប្រហែល ៣ ម៉ែត្រ ទទឹងប្រវែង ៤ ម៉ែត្រ បណ្ដោយប្រហែល ៥ ម៉ែត្រកន្លះទៅ ៦ ម៉ែត្រ គេអោយខ្ញុំចាក់បេតុងនៅទីនោះគេដាក់ព្រងើតបើកបរក្រោះ អោយចោលស្ពានស្តុកទឹក ស្ពាននោះ ។ ក្រោយមកគេអោយខ្ញុំត្រឡប់មកធ្វើការនៅឯទីក្រុងវិញ គេអោយខ្ញុំជួសជុលម៉ាស៊ីនផ្ទះបាយថ្មី ។ រួចហើយគេក៏អោយមកធ្វើផ្ទះថ្មីចំនួន ២ ខ្នង ប្រវែង ៥០ ម៉ែត្រផ្ទះនីមួយៗ នៅក្នុងវិទ្យាល័យ អង្គរបុរី ស្រុកព្រៃវែង ទៅខាងត្បូងពោធិ៍ចិន ។ នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើនៅទីនោះ ថ្ងៃទី ២១ ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៧៦ គេបានអោយមិត្តម្នាក់មកហៅខ្ញុំមិត្តនោះឈ្មោះ មិត្តសៅ ក៏បានហៅខ្ញុំថាអ៊ំៗ ថ្ងៃនេះអង្គការត្រូវអោយអ៊ំទៅរៀនផ្ទះឈើ ឬ ថ្មីទេ អ៊ំមិនបាច់យកគ្រឿងប្រដាប់ដែលទៅធ្វើនៅទីនោះ គេមានប្រដាប់ប្រដាស្រេចហើយ ។ ខ្ញុំក៏នឹកឆ្ងល់ថា ក្រៅពីខ្ញុំគេមិនដែលកើតទេហើយទៅ ឬ អ្នកមានដែលខ្ញុំទេ ដែលគេធ្វើជាងគេ ។ ខ្ញុំគិតហើយក៏នៅស្ងៀម ចាំមើលទៅ ១០ ភ្លឺ គេក៏មកហៅខ្ញុំអោយប្រញាប់ធ្វើដំណើរទៅ ។ ខ្ញុំថា ខ្ញុំនៅហូបបាយ ហើយនៅព្រោះខ្ញុំឃ្លានបាយហើយ ។ គេថា ទេ. នៅទីនោះគេរៀបបាយមានគេហាក ? អ៊ំឯងកុំរៀបចំអីវ៉ាន់ និងបាយបានហើយមិនបាច់យកអីទៅទេ ។ ខ្ញុំក៏រៀបចំអីវ៉ាន់ដាក់ក្នុងបាល់ រួចហើយគេយកម៉ូតូបីកង់ដឹកខ្ញុំមក តាមផ្លូវមានដើមឈូកខ្លះពាំងព្រៃស្មាត នៅពេលក្រោយទៀតបង្ហាញតាមផ្លូវខាងត្បូងផ្លូវលោកតាបឹងកេងកង ។ គេក៏បញ្ឈប់ម៉ូតូ គេអោយខ្ញុំចុះទៅក្នុងផ្ទះមួយគេថា អ៊ំឯងកំពុងគេលើដែលរង់ចាំខ្ញុំចុះទៅជួបមេបន្ទប់សិន ។ មិត្តម្នាក់នោះគេកំពុងតែអង្គុយហូបថ្លៃ ស្រាវម៉ាស់ លេខមាស ជួយចាត់ ។ មិត្តសៅនោះក៏ចាប់ដោតកដៃខ្ញុំ មិត្តនោះឯង រឹតមិត្តនោះ គេថា កុំចាប់ថាអីទាំងគេតែស្ពានទេ គេនោះមានអំណាចខ្លាំងនោះអោយរក្សានោះទេ ធ្វើ បញ្ចូលដៃម៉ែត្រ ។ គេកាន់ដៃខ្ញុំហូបថ្លៃ គេថា ចេះតែអ៊ំមិនកំណាត់រថ្លៃជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ធ្វើថា

..២..

1

ទេ. អង្គាញញិលានទេចង ។ បន្ទាប់មកគេក៏ចូលទៅខាងក្នុងទៅ ប្រហែលជាមួយសន្ទុះគេចេញ មក មិត្តសៅនោះក៏ថា កុំឯងទៅធ្វើការជាមួយគេចុះ ខ្ញុំសុំលាទៅមុនហើយ ខ្ញុំក៏ថា ទៅក៏ទៅ ។ ខ្ញុំរេះគិតឈប់ឡើងមើលផ្ទះដែលទៅផ្សេងៗ ខ្ញុំស្ទួចជាមិនឃើញផ្ទះណាខូចខាតសោះ សុទ្ធតែផ្ទះល្អៗ ល្អ ភូមិគ្រឹះទៅថ្មីៗ ។ ខ្ញុំអង្គុយទៅលើជើងម៉ាមួយ គេក៏ថា កុំ អង្គុយទៅខាងពិចនោះទៅ ខ្ញុំក៏ថា មិនអីទេខ្ញុំអង្គុយកន្លែងនេះត្រជាក់ស្រួលណាស់ ។ វាថាខាងនោះក៏ត្រជាក់ស្រួលដែរ ។ ខ្ញុំក៏គិតថា ម្ដើយកុំអោយគេនិយាយច្រើនផង ខ្ញុំក៏ក្រោកទើបដើរចូលមកខាងក្នុងផ្ទះត្រាមចាំងឡូវរបស់ខ្ញុំ ។ គេក៏អោយខ្ញុំអង្គុយក្នុងសាឡុងពួកវាងពណ៌ក្រហមមួយ គេក៏អង្គុយជាមួយខ្ញុំដែរ ។ ខ្ញុំអង្គុយបានបន្តិចប្រហែលជា ៥ នាទី ដែលពួកដែលបានផ្លូវវិញចេះខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ដឹងហើយថា ប្រហែលជាមេស្នាប់ឡើងដែលក្រុងហោ ខ្ញុំបានអាវុធ ។ ហើយខ្ញុំក៏នឹកថា បើគេចាប់ក៏ចាប់ទៅចុះ ខ្ញុំក៏អស់ខ្លាចហើយសេចក្ដីស្លាប់ ។ គេពួកដែលមកដល់ក្បែរខ្ញុំ ហើយទាញដៃខ្ញុំទៅក្រោយ រួច ទាញក្រម៉ាពីកខ្ញុំមកចងដៃខ្ញុំផ្ទាប់ ។ ហើយគេយកខ្នោះដែកប្រវិត្តិមកដាក់ដៃខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមិនទើបំភាល់អីទេ ទុកអោយគេចងទិតតាមអំពើចិត្តគេ ។ ដូចម្ដេចក្រម៉ាដែលចង ចុះ ពេលដែលគេអោយមើលច្រើននោះ គឺពិតជាលំបាកលំបិនចងខ្លួនឯងដែរខ្លួន ។ បន្ទាប់មកមានមិត្តម្នាក់ទៀតចេញមកហើយនិយាយថា អ្វី.មិត្តឯងទម្រាំក៏មិនជួយគេផង ។ មិត្តម្នាក់នោះ គឺគេកាន់ក្រណាត់ខ្មៅក្នុងដៃម្ខាងប្រវែងប្រហែល ១ ហត្ថ ឬ ពីរហត្ថ បណ្ដោយប្រវែង ៥០ សង់ទីម៉ែត្រ បន្ទាប់មកគេចាប់អោយម្នាក់ដែលចងខ្ញុំ យកមកចងមុខខ្ញុំ ។ ក្រោយពេលគេចងខ្ញុំរួចរាល់ហើយ គេចាប់ផ្ដើមនិយាយថាសុទ្ធតែ ដ៏ល្អៗ ។ វាសួរខ្ញុំថា ប្រពន្ធដ៏ល្អនៅឯណា ? កូនដ៏ល្អនៅឯណា ? សព្វថ្ងៃប្រពន្ធដ៏ល្អធ្វើការអី ? កូនដ៏ល្អធ្វើអី ? ស្រុកដ៏ល្អនៅឯណា ? ។ ខ្ញុំបាទក៏ឆ្លើយតាមសំនួរដែលវាសួរនោះទៅគឺថា ជីតាខ្ញុំឈ្មោះ ឃុយ ឪពុកឈ្មោះនា ម្ដាយឈ្មោះ ប៉ែន ពិន ខ្ញុំបាទឈ្មោះ អង់ ។ វាថា ដ៏ល្អ កុំដ៏ល្អឈ្មោះណា ។ ខ្ញុំថា ខ្ញុំបាទមិនដ៏ល្អឈ្មោះទេ ខ្ញុំមិនចេះឈ្មោះពីរ ឬ បីទេ ។ ខ្ញុំសួរបំភ្លៃការទៀតថា ដ៏ល្អ ពិតជាឈ្មោះអង្គាងដែលមែនឬ ? ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា បាទ ។ វាចង្អុលសំនួរទៀតថា ដ៏ល្អ ពិតជា ស អ៊ី អា មែនឬ ? ។ គ្រាន់តែឮពាក្យនេះភ្លាមខ្ញុំស្ទើរជាស្រឡាំងកាំងចិត្តដែរ ថាខ្លួនខ្ញុំធ្លាក់ខ្លួនដល់ ស អ៊ី អា ហើយឬ ? ហើយខ្ញុំក៏មិនស្គាល់ពាក្យ ស អ៊ី អា នេះសោះសោះ អក្សរអីទេ ។ ខ្ញុំចេះតែគិតសញ្ជ្រាប់ឈ្មោះក្រោយ ខ្ញុំក៏និយាយថា ខ្ញុំបាទសូមមិត្តអភ័យទោស សូមបងគិតមើលចុះ ខ្ញុំមិនដែលធ្វើកិច្ច បុលិស ឬ សេ អ៊ី អា យកការណ៍ពីជាតិឯងអោយទៅជាតិគេទេ ដែរបើមិនពិតដូច្នេះទេ សូមបងធ្វើតាមទោសទៅចុះ ។ វាឆ្លើយតបមកវិញថា អើ បើដ៏ល្អឈ្មោះត្រង់ និង ជាតិមែន ដ៏ល្អមិនស្លាប់ទេ ដ៏ល្អស្មោះត្រង់និងអង្គការក៏មិនស្លាប់ដែរ ។ ខ្ញុំបាទឮគេនិយាយអញ្ចឹងក៏ទៅស្ងៀមទៅ បន្ទាប់មកគេក៏យកខ្ញុំបញ្ចូលទៅក្នុងបន្ទប់មួយនៅក្រោមជណ្ដើរ ។ គេក៏ចេញទៅបាត់អស់ទៅ ទួលស្លែងក្រោយមកមានម្នាក់គេមកសួរខ្ញុំទៀត ។ វាសួរខ្ញុំថាប្រពន្ធដ៏ល្អនៅឯណា ? ធ្វើអី ? កូនដ៏ល្អនៅឯណា ? ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ប្រពន្ធខ្ញុំនៅឯលេចាក់ដើម មើលកុមារ កូនខ្ញុំខ្លះទៅមើលគោ ខ្លះដាំដំឡូង កូននៅតែពីនាក់ទេ នៅជាប់និងខ្លួន អាតូចជាងគេនៅកន្លែងថែទាំក្មេងកុមារ ក្រៅពីហ្នឹងមិនដឹងទៅណាទេ ? ។ បន្ទាប់មកគេសួរទៀតស្រុកកំណើតនៅឯណា ? ឪពុកម្ដាយឈ្មោះអី.? ខ្ញុំឆ្លើយដូចកាលពីខ្ញុំឆ្លើយប្រាប់គេពីមុន ។ គេសួររួចហើយគេក៏ឲ្យខ្ញុំនៅប្រហែលជាមួយម៉ោង ទើបគេយកខ្ញុំចេញពីក្រោមជណ្ដើរទៅដាក់ក្នុងឡាន ហើយបញ្ជូនមកតាមផ្លូវសាលាបឹងកេងកង កាត់មកខាងពិចខ្ញូលន្លែងនេះ ។ មកដល់កន្លែងមួយនោះឡានក៏ឈប់ហើយមានម្នាក់វាម្នាក់សួរខ្ញុំថា ដ៏ន.អានេះឈ្មោះអីដ៏ល្អ ? ខ្ញុំឆ្លើយថាខ្ញុំបាទឈ្មោះ អង់ ។ បន្តិចក្រោយមកស្រាប់តែឮវាថា : អើ ទៅចុះ ឡាននោះក៏បើកបន្តទៅមុខទៀត ។ ខ្ញុំនឹកថាកន្លែងឈប់អម្បាញ់មិញនេះ គឺជាកន្លែងឃាំងត្រួតពិនិត្យស្រុកចេញចូលហើយ ។ ប្រហែលជាមួយគីឡូម៉ែត្រ ឬកន្លះគីឡូម៉ែត្រ តាមខ្ញុំស្មានទៅ ឡានក៏ឈប់រួចគេអោយខ្ញុំចុះ ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាកន្លែងណាទេ កន្លែងដែលខ្ញុំចុះនោះ ព្រោះភ្នែកខ្ញុំគេចងក្រណាត់ខ្មៅ ។ ពួកវាទាញដៃអោយខ្ញុំដើរតាមផ្លូវប្រហែលជា ៥០ ម៉ែត្រ គេអោយខ្ញុំដើរកាត់តាមដៃត្រខាងថា : ដ៏ល្អឯងអាន ខ្ញុំក៏អាន ដែលវានៅកាត់ដៃខ្ញុំ ទាញទៅជើងជណ្ដើ ។ ខ្ញុំនឹកឆ្ងល់វាអោយខ្ញុំអានហើយវាទាញដៃខ្ញុំឡើងជណ្ដើ

2

ស៊ូបទំដខ្ញុំស៊ូថាមិនបះបោរឡូលបង្ហលោះ ពួកខាងក្រោកបរេញ្ញត្តខ្ញុំទទេរ ។ ខាងថាអោយខ្ញុំបើបខ្ញុំកី
ធើបទៅ ដើរទៅមុខទៀតខាងចាញខាងសុញខ្ញុំទៅមុខទៅក្រោយ ដើរចុះដើរឡើង ប្រាប់
តែខាងអោយខ្ញុំយប់នៅតែក្បែរមាត់ទន្លេមួយ ។ ខាងថា អញចង់ស្រាយមុខអោយឃើញឯងមើលអោយជាក់
មើលឯងសុខទុក្ខហ្នឹងណា ។ នៅពេលនោះចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រួយចង់អោយខាងស្រាយមុខមើលមើល ប៉ុន្តែខ្ញុំមិននិយាយ
បើនិយាយទៅហាក់ដូចជាខ្ញុំស្មានញៀនខ្លាចគេពេក ខ្ញុំក៏នៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំដើរទៅទីនោះប្រហែលជាពីរបី
នាទី ប្រាប់តែខ្ញុំប៉ះកថាក់មកកន្លែងស្អុយខ្មោចមនុស្សស្លាប់ ខ្ញុំក៏នឹកថា អូ កន្លែងនេះជាកន្លែងគេ
សម្លាប់ទទេ អញគេយកមកសម្លាប់ទទេ ។ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញដល់ព្រះធម៌ខ្លះ តែលេចចុះបង្អួចបង្អួច ក៏នឹក
តែក្នុងពោះទៅ ។ ដើរប្រហែលជា ៥ នាទីទៀត ខ្ញុំនឹកមនឹមថា ពី.ធេខាងអញពីមុខឬពីក្រោយ
ឬពីចំហៀង ក្លិនស្អុយខ្មោចនោះក៏ចេះតែស្អុយទៅ គិតយូរៗ ទៅខ្ញុំថាធ្វើយ ស្លាប់ទៅចុះ អោយតែ
ប្រញាប់ទៅ ។ ដើរចំនួនប្រហែលជា ១៥ នាទីទៀតក៏មិនឃើញជាអ្វី ប្រាប់តែពេលនោះគេ
ក៏បាប់ដីខ្ញុំបើកនិយាយថា ពក.ទៅទៀតហ្នឹង ។ ខ្ញុំព្រួយក៏ដើរទៅជាមួយ និង គេទៅមុខទៀត
ដើរចុះឡើងៗក៏ទៅដល់ស្ពានឈើមួយ ។ ទៅដល់ផ្ទះមួយ ពួកអ្នកដែលនាំខ្ញុំទៅក៏គេបន្លឺសម្លេងទៅ
ហើយមានម្នាក់ទៀតមកថា ពី.ភាគពាយ់នេះចំណាស់នេះទៅហើយ មិនតិចដើម្បីវិវត្តទេ គិតតែដើ
ហេង អ៊ុំ ភា ។ ខ្ញុំឆ្លើយតបទៅវិញថា តែប៉ុណ្ណោះបងលាក់ឈ្មោះពីសួយជិត ។ ខាងថា ហើ ពុា
កញ្ញាល់ឯងថា ហេង អ៊ុំ ភា មែនហ្នឹង ? ខ្ញុំឆ្លើយថា បាទខ្ញុំជា ហេង អ៊ុំ ភា ខ្ញុំបានចាក់បណ្ដោយទៅ
អោយខាងបប់តែម្ដង ។ បន្ទាប់មកខាងស្រាយមុខខ្ញុំ ខាងសួរខ្ញុំថា មើល ស្គាល់ទេកន្លែងហ្នឹង ? ខ្ញុំថា
ខ្ញុំព្រួយមិនស្គាល់ទេកន្លែងនេះ ។ រួចគេក៏យកលេខមកថ្ពក់នៅហ្នឹងជើងស្រូងខ្ញុំ ខ្ញុំឃើញលេខប្រហែល
ជាលេខ ២០០០ ឬ ២០០ ព្រោះខ្ញុំមិនចាំទេ គេមិនអោយងាកទៅមើលទេ អោយខ្ញុំមើលទៅមុខត្រង់
បន្ទាប់មកគេថា មើល ស្គាល់ឯងញញឹមបន្តិចមើល ។ ខ្ញុំមិនដឹងញញឹមដូចម្ដេចទេ បើដៃជាប់ខ្នោះ
ដូច្នេះ ។ ខ្ញុំក៏ខំប្រឹងញញឹមទាំងក្រៀមក្រំទៅ ។ ពេលខាងថតរួចហើយ ខាងថា ស្គាល់ មើល
ស្រីញញឹមអោយបើទៅ អញចង់មុខស្គាល់ញញឹម ។ អាម្នាក់ទៀតដែលខាងព្ទនបណ្ដើរខ្ញុំមកនោះ
ក៏យកសុញខ្ញុំអោយដើរទៅមុខទៀត ។ ខាងសុញប្រានខ្ញុំទៅមុខទៅក្រោយទម្លាក់ទៅដល់កន្លែង
មួយប្រាប់តែខាងអោយខ្ញុំឈប់ ។ពេលនោះ ខាងថា មិត្តឯងបើកទ្វារទៅ ? ខ្ញុំសួរគេសុញទ្វារដែក
ខាង បន្ទាប់មកខាងសុញខ្ញុំទៅមុខទៀត ទម្លាក់ដល់ជណ្ដើរឡើងទៅដល់កន្លែងមួយទៀត ។ កន្លែង
នោះត្រជាក់ពិតជាគួរឲ្យភ្ញាក់ព្រឺក ។ ខ្ញុំក៏នឹកថា កន្លែងនេះជាកន្លែងគុក ឬ ជាអ្វីមួយ
បើគុកម្ដេចក៏ទ្វារដែកទេ ។ប្រាប់តែពេលនោះខាងថា " មើលមិត្តឯងយកអាវមួយនេះទៅលាក់បញ្ជាល
ខ្នោះដើងផង " ។ គេក៏ចាក់សោទ្វារនោះទៅ គេយកខ្ញុំផ្ញើទៅបន្ទប់នោះ គេឲ្យខ្ញុំអង្គុយចុះ
ខ្ញុំក៏អង្គុយទៅ ហើយគេស្រាយមុខខ្ញុំចេញ ខ្ញុំឃើញគេទៅស្រាយចំណងម្នាក់ទៀត ។ ពេលនោះ
ខ្ញុំឃើញមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងបន្ទប់យ៉ាងនោះ ខ្ញុំក៏សន្និដ្ឋានថាកន្លែងនេះជាគុក គេយកលោកទៀ
មកដាក់គុក ខ្ញុំនឹកឃើញភ័យតាំងតែក្នុងពោះទេ ខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយស្តីអ្វីទាំងអស់ ។ គេក៏ដាក់ខ្នោះ
ជាកំភ្លឹកសោភ័ពហើយ មានគេម្នាក់ទៀតយកសួរខ្ញុំទៀតហើយ សួរតែរឿងដដែលហ្នឹង ខ្ញុំក៏ឆ្លើយប្រាប់គេ
ដដែលហ្នឹងទៅ ។ គេឲ្យខ្ញុំដេក ខ្ញុំក៏ដេកទៅ ប្រហែលជា ៣ ម៉ោងក្រោយមកចុះ ព្រោះ
ខ្ញុំគ្មាននាឡិកាម៉ោងអ្វីទេ ។ ប្រាប់តែមានមិត្តម្នាក់គេមកសួរថា " ភាណាចេះធ្វើប្រក្លានពួយ " ប្រ
ហែលជាម៉ោង ៤ ព្រឹក ពេលនោះខ្ញុំក៏ឈប់ដេក ព្រោះគេដាស់ដេក ខ្ញុំព្រួយស្លួតត្រូវទៅម្នាក់
ខ្ញុំមិនជាគិតអ្វីទេ គេសួរទៅកនានា ៗ ឯការនោះទេ មិនដែលសួរខ្ញុំទេ ។ គេដើរសួរចុះឡើង
ចុះឡើង ទៅវិញទៅមក ក៏ខាងទៅជួបខាងនៅខាងក្រោយ ខាងសួរថាមិនឃើញទេ
ខ្ញុំព្រួយខាងឆ្លើយថាអត់ឃើញទេ ។ ខាងថា " អ្ហ មិត្តឯងកុំហ្នឹងមិនឃើញ ភាគាប៉ុនណាដែល
ពាក់ពី ២៥ មករា ទៅកមើលតួងទៀត " ។ ខាងឡើងមកសួរតួងទៀត សួរមិត្តម្នាក់ដែលជាអ្នក
ពាយ បើអ្នកពាយក៏សួរខ្ញុំថា " តែអ៊ុំមានគេមកសួរទេ " ខាងចេះតែអង្គុយនៅជិតខ្ញុំព្រួយសួរខាង
ខាង ៗ ខ្ញុំចេះតែសម្ងំដេកទៅ មួយស្របក់ក្រោយខ្ញុំក៏ភ្ញាក់ឡើងដើម្បីបើកកែវភ្នែកមើលបន្តិច ៗ នគ

វិញឯមិនបន្ធូរគេឱ្យរួចពីខ្នោះ ពីច្រវាក់ទៅណា ? ពួកខ្ញុំតបថា សូមទោសបងដែលព្រះប្រធានអ៊ុយ ដំបូងគ្មាននោះលោកមិនប្រាប់ផ្ដាំឱ្យខ្ញុំពួកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតទេ ព្រោះតែខ្ញុំប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតនឹងគ្រ ហើយចំណងជាខ្ញុំត្រាក់ខ្លួនដាច់ច្រវាក់ ដាច់ខ្នោះ ហើយបងព្រះនឹងព្រះណាជួយឱ្យរួចពីច្រវាក់ ផុតខ្នោះ ខ្ញុំត្រូវទទួលតាមកម្មផលខ្ញុំ វាក៏លើកគេបង្វែរបញ្ចេញទៅ ។ ខ្ញុំទៅផ្ទះប្រពន្ធពួកមានភាពក្រទាំងទេ លួចផ្កាតាំងផ្កាលខ្ញុំដែរ វាថាវិញឯទៅដែលដើររឿងរហ្មះ ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំពួកទៅដើររៀនដែរពីដី ស្គមជីត ជីវិ ដំខ្ញុំ ខ្ញុំរៀនហ្វូតមក ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹកថា មិត្តនោះប្ដាយ នឹកពុកបងតាត់ក៏ប្រដែលដាររៀនតារពត្ដូច ជីវិ នំ ជីស្ងួត ជីតាខ្ញុំដែររបើលទៅ រួចតាត់របរហាយាត់អង្គាំងទៅកើត តាត់អត់របើលពីក្រោយខ្លួន ទេ ពីរបើលដែលពីមុខ ។ ខ្ញុំររកួចជាតិខ្ញុំ ខ្ញុំសម្លាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំកាប់ខ្ញុំ ដែលឯណាល់ខ្ញុំអស់ ហើយ ដែលឯណាល់ហ្វាក្សាប ឃើញដែលដាច់ចងពញពញក្រញាត់ក្ខា ពីសាច់ពុកបាយ ដូចស្រូវលួរ ពួជពីថ្លៃណាមកអង្គាំង កូនតូចកូនធំ ប្ដីស វាវាយដំ ចាត់ចាត់ ប្រលបដែលនឹងមិត្តវា ។ របបដែលវា ឱ្យខ្ញុំ និង អ្នកទាំងអស់គ្នាហូបក្នុងមួយថ្ងៃនេះ គឺមួយដំបូងវាឱ្យពួកហូបរយ៉ះ ១ ដង ពេលដែលខ្ញុំកំពុង ធ្វើប្រហារ ស្លប់ពេលធ្វើប្រហារបច់ វាឱ្យហូបបបរបរវិញ ។ គឺហូបបបរបរហូតដល់វែកភ្ញុំពេញនេះ គឺគ្មានញ៉ាំរទចបំពោះអ្នកដាច់ទោស ។ ដែលបំពោះខ្ញុំពួកដែលធ្វើការទៅខាងក្រៅក៏មានហ្វាយហួប ព្រោះធ្វើការឱ្យវា ៗ ឱ្យហូបគ្រប់គ្រាន់ ។ នេះជាពាក្យលម្អះ អត់ពុកពទេ ។ វាប្រើឱ្យ ខ្ញុំធ្វើដើរដាក់ឥកលំរួច ប៉ុល ពត ហើយការប្រលងពូចឆ្លាត ៗ ទុ ទៅពី របល់ពី ពុកស្លាយដែលវត ត្រូវឱ្យខ្ញុំពួកធ្វើ កំខ្ញុំបរដែលធ្វើដូនតទាំងអស់ ។ មានមិត្តខ្លះគេប្រើខ្ញុំអោយទៅសំលៀងកាំបិត គាត់នោះឈ្មោះ ចំ របង ខ្លួនដែលមួយចំរៀងមិត្តឹមក្រោលមុខហ្វាក់ប្រើអោយខ្ញុំសំលៀងកាំបិត មិនបាន ដាច់ដាច់ភ្លឺកនឹកដែរ សំលៀងហ្នឹងញាណដែលគេយកទៅធ្វើការអី បាលខ្ញុំពួកបរដែលសំលៀងអោយគេទៅ បានគេថាសំលៀងអោយមុត ខ្ញុំពួកចំសំលៀងអោយមុត ហើយមុខកាំបិតនោះទង្វើឯលក្ខះ សំលៀងរួច ហើយបានគេថាមើលមុតឬទៅ ? ខ្ញុំពួកក៏យកទៅអោយគេមើល គេថាបានហើយ ។ ហើយព្រលប់ដែល គេយកទៅបាត់ប្រដែលជាម៉ោង ១០,៣០ ឬ ម៉ោង ១១ បានគេត្រលប់មកវិញ ពេលនោះខ្ញុំពួក ក៏លើរយកយកប្រដាប់ប្រដា ពេលនោះរួចនិងគេស្រាប់ដែលហើយទៅនិងដំឃើញឈាមកកស្ទឹ ខ្ញុំក៏ថា អី . ឈាមអីកកស្ទឹ ទៅកាំបិត ឈាមមនុស្សឬឈាមអី ។ ខ្ញុំធ្វើដែលហ្វាល់ ខ្ញុំហ្វាមកក្នុងលួចតា ខួនថា តាខួនតុ ខ្ញុំឃើញដែលវាបំបានឈាមអង្គាំង ? ឃើញឈាមកកស្ទឹ ស្ម្បូវាកំពង់កណាខ្ញុំស្មុល ។ តាខួនថា អី . គេយកទៅវះមនុស្ស បានខ្ញុំថា ចិ ពុកទ្រាំខ្ញុំសំលៀងកាំបិតអោយគេ គេយកទៅធ្វើ អង្គាំងទេ ខ្ញុំអត់ដឹងថាគេយកទៅសំលាប់មនុស្សទេ គេថាអោយសំលៀងធ្វើដែលពីសំលៀងអោយគេ ទៅ ។ គេអោយធ្វើពីទៅកដែលនេះ ធ្វើដែលធ្វើលាបគេទៅ មានបងម្នាក់តាត់ថាអ៊ុំឯកម្ពុជ ចាស់ឬ ? ខ្ញុំពួកថាដាកម្ពុជធ្លាល់ តាត់ថាអ៊ុំឯងគេអោយធ្វើការអីធ្វើដែលធ្វើទៅ គេថាធ្វើចកីស្លាយ ស្លឹកីស្លាយកុំតមុំតនឹងគេ . ធ្វើដែលធ្វើទៅស្រុកទៅលើដឹងវាមិនទៅដែលហ្នឹងទេសុំ ។ ខ្ញុំថា នី . លោកនេះមានគមិនមិត្ត ដើម្បាលកុមារខ្លះក៏ល្អដែរ កុមារខ្លះតោរសុំតោរញ ខ្លះអោយខ្ញុំតៅបៅ តៅភូយ ខ្ញុំក៏ថា ទ្រ ភូយមិនចាំនតៅទេ.. ដែកឯលោគថាខ្ញុំហើយនិងភូយត្រូវមិត្តពិតម្នា ។ វាថាវ៉ៃអង្គាំងអ៊ុំឯកុំតៅខ្ញុំ កុំដិយាយរកខ្ញុំដែលផ្ទងទៅវាញ្ញដាដងង ខ្ញុំក៏លើរៀមទៅ ហើយបើភូយពុ អស់ហ្នឹងគេបងអោយហ៊ី អោយថ្នាំហូប គេមើលមុខខ្ញុំរួចគេច្បះទៅត្រង់នេះបន្តិច ត្រង់នោះបន្តិច អោយខ្ញុំដើរមកមូលហូបទៅ ម្នាមិនចាំនអោយថ្នាល់ដែលទេ ។ ហើយបដែកភាដែលបន្ទយនោះ គឺគេ ប្រើអោយខ្ញុំធ្វើប្រុងដាបយកាខួន ខ្ញុំក៏បានធ្វើប្រុងនោះទៅ ហើយគេយកមកអោយខ្ញុំចិញ្ចាំមជាបួយតា ខួន ។ ចៅហ្វាយកែងអាខ្មុយដែលបរនះខិតនឹងជាអោយស្គរវាស៊ីទេ មានដែលអោយស៊ីពួយ និង ភ្លើងត្រីហ្នឹង បើលអាចូពហាដែលបញ្ជីងវាមិនរស់ទេ វាមិនដឹងជាស៊ីអីទេ ។ ខ្ញុំនិយាយតាចត្រូវមិនកាក់លៀមទេ អត់ ភ្លេចទេ អ៊ីកុពកទេ ពាក្យនេះជាពាក្យពិត ខ្ញុំមិនដឹងជាវាយកធ្វើអីទេ ប៉ុន្តែវាអោយចិញ្ចាំម ធ្វើដែលបិញ្ចាំមទៅ មានដែលភាព្រុំកដាក់អោយពួយស៊ីទៅ អាកួនខ្មុយកូនដែលបង្ហឹងក៏ងាប់ដាច់ទៅ វាមិន ចាំនខាំង អាម្លឹងមានពិតដែន ។ ហើយកុមារតូចតាចប្អូនអញ្ជឹង គឺវាមានអង្គាំងដែលន អតដល់

ទីនេះគេយកទៅគោលយកកម្មវិធីត្រាយ រួចយកទៅក្រៅភ្លឺលេចធ្លាយានដែលគេដាំបាយ ខ្ញុំកំពុង
ឈរស្ដាប់វិទ្យុឮទៅ ។ នៅវិទ្យុដីទុកនេះថាមិនគោលនិយាយជំរុំបញ្ជាំងគ្នាពីបួនទៅបួនទៅ
គោលនៅដីតលម្អៀងស្លាត់ ថាហាមតាំងពីដក អង្គុយ និយាយស្ដីចំរែក ។ រើបង់ទ្រាំ ដុះអិត្ត
គោលដីស្រែកសុំគេ កុំគោលនិយាយជិះបញ្ជាក់ពីម្នាក់ទៅម្នាក់ កុំគោលធ្វើជគ្នាចំរែក ពីគោល
នៅដីតស្លៀកពាក់ កុំគោលយកដីត់ទៅកាត់ប្រថាក់ លោខ្ញុំនេះគេតោះគេកាន់កាយសម្ដាំង ។ រើបង្គ
ណារំដោយកដីតទៅប្រថាក់ កាត់លោតនោះ ស៊ីគេពេរគេបញ្ចូលពីញ្ញាក្រូវគេខ្វាយ គេតាក់ គេធ្វើ
ទារុណកម្ម ។ នៅរៀនទឹកក្នុងតុកនេះឲ្យដាក្បាលទម្លាយថ្ងៃ ឃើញជកក្លិកបានខួបផង គេយកមកញាញ់
រកោលទទឹកដោត កំពុងដែលទឹកដីរួលស្រាប់ដីតផ្ទៃពញាញ់ទៅខាងឆាតស់ទឹកហើយ ។ អាភ្លឺងទានខ្លួន តាំង
ពីខ្ញុំនៅផាប់ប្រថាក់នោះ ហើយដឹងពុះទៅក្រោយធ្វើការគកំបន្ទប់ខ្លួយ ខ្ញុំកំប៉ះដីតង្គតរាល់ពេល
នឹងពារទៅ នេះស្ដីនិយាយពិតប្រាកដដែល ចុំដីគ្គក្នុងបន្ទីទុកនេះអស់ទេ ក្នុងដាច់ផាប់ប្រថាក់ខ្ទារនេះ
ម្នាននេះរៀនឲ្យទឹក ។ ក្នុងទឹកដីឡូងនេះ ដែលខ្ញុំមិនអាយប៉ះភ្លេចបានខ្លួនពីពី បុំល ពត ទារធ្វើទារុណកម្ម
មនុស្សរួមខ្លួនបញ្ច ពីដាងលតទៅទៀត ពីរពីញាផាក់ស្លឹងនិងដីភ្លក ។ ពីញាខ្ញុំលុតងបមនុស្សដីបកដីត
ដីបកដឹង ហើយខ្ញុំដឹងកទាត់ពីញាប្រចុងទឹកកទិកកាត់ ខ្ញុំដឹកដីភ្លកបិដ្ឋក្រញ់ណោះថា ទារគោលខ្ញុំភ្ញាច
ខ្ញុំលកាខ្លួនខ្ញុំចុះខ្ញុំលទៀង ពីចាប់ក្ដាងងខ្ញុំឆ្លាត់ង ពីខ្ញុំកាខ្លួន និង មិត្តចាំងបំណ្ណានសាក់ដីតលរធ្វើ
ការងារមួយភ្នា ដែលភ្លកណាំសុរធ្វើការមិនទាន់គោលខ្ញុំងទារពេញ្ញូនធុ ថារបំបកាតជុំយានពីងឡូនងង
ទេ ? ពួកខ្ញុំភ្ញាចស្លឹមថា ពីង ... ពីង្ហូ ? ពីងថាខ្ញុំភ្ញាចធ្វើការជួនបងមិនទាន់ ។ សួរថា ខ្លួន បាន
ពីងទេ ? ភាខ្លួនថាខ្ញុំអស់ពីងទេ ក្រូវតាខ្លួនលោះធ្វើទារុណកម្ម ទុបចាថា ៦០ ដំពាត់គោលខ្ញុំភ្ញាច
ខ្ញុំលកាខ្លួន ៦០ ដំពាត់ទៅ ហើយខ្ញុំស្លឹមថាមិនពីង ទារគោលកាខ្លួនខ្ញុំលខ្ញុំវិញ ។ អារនេះវា
បញ្ជាភ្នកធ្វើការនៅក្នុងកដីឡូងនេះលំពងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយខ្ញុំសិបបាននេះយកនេះថាពេង
ខ្លួនសំបងផាក់ក្បាលផាំងក្ដាក់ ដីភ្លងខ្ញុំលកក្ដាំង . បានខ្ញុំភ្នកបង្ហាញទៅទៀត ។ រួចខ្ញុំដឹកថា ភ្នា
ងងមិនពីងផាខ្ញុំលប៉ាប់រើលដីតខ្លាំងពាំងរប៉ប . ខ្ញុំភ្ញាចខ្ញុំលហ្វឹងមិនពិតនយកចុងដំពាត់គោលប៉ះលោច់មនុស្ស
ទេ គោលខ្ញុំតងតាក់ក្បាលដំពាត់ ភាចុងដំពាត់ខ្ញុំក្រូវិស្សូទៅហើយ កុំគោលខ្ញុំដីបកសោយ៉ាយនោះ
រួចកក្បាលដំពាត់ខ្ញុំលពីដីនេះ ។ ដីឃើញឲ្យខ្ញុំមិនដូចខាងចុងទេ ពីកពីញាអក្ដាំង ខ្ញុំលនោះខ្ញុំលទាល់ដីត
ទល់ដីត ខ្ញុំលភ្លឹងទៅនំថា គោលខ្ញុំរាប់ រួចខ្ញុំថាគត់ទេ ក្បួនគោលកាខ្លួនរាប់វិញខ្លួង ៣០-
៤០ ដំពាត់នោះពោលទទេ គោលខ្ញុំខ្ញុំលខ្លួនទៀតគោលកាខ្លួនរាប់គ្រប់ ៦០ ទើបឈប់ ។
ហើយហើយកទៅលបានភ្នា ៣ នាក់ ទារគោល ៦ នាក់ក្រូវផាប់ទារុណកម្ម ទារគោលម្នាក់ខ្ញុំលពីនាក់
ហ្នឹង ទាល់ដីតគ្រប់ភ្នាចំាង ៣ នាក់ហ្នឹង ។ និយាយពីរឿងការងារធ្វើវិញ ធ្វើភ្នកងងធ្វើហើយ
រួចស្លឹមថាមិនពីង ពីក្រូវទារុណកម្មហើយ ។ បានម្នាក់នោះខ្ញុំផាផាងធ្វើវិញ គេតហៅមកសួរ
សួរថា ធ្វើដីភ្លងពីងទេអាពី ? ដីភ្លងពីងទេ ? ពួច . ខ្ញុំពីងបង ... ដីភ្លងពីងរៀងអី ? ខ្ញុំពីង
ថាប្ញកបងពុ នៅធ្វើការនៅខាងក្រៅ ហើយគោលពួយខ្ញុំពួប គោលបដីភ្លួយខ្ញុំពួប គោលដីស្លួលើខ្ញុំ
ពួប ។ ទេ . មិនដីបងក្ដាំងទេ . អញមិនដីបងសួរដីភ្លងពីរៀងពួនពួបពួនស៊ីទេ . ស្លឹមទៀត .
ពួច . ពីង ... ពីងអី ? ខ្ញុំភ្ញាចពួនធ្វើវិញហើយខ្ញុំពួន ... អារឿងហ្នឹងខ្ញុំ " តាគង់ " ពួននិយាយ
ប្រាប់ខ្ញុំទុនរួចហើយនៅពេលដែលខ្ញុំអង្គុយពីងខ្ញុំប្រាប់ថា ដីភ្លងធ្វើវិញមិនទាន់គោលគេ ចុំដីគ្គខ្ញុំនិយាយ
ទាំងបសិចពុ ទេ ពេលលោះគេនៅអង្គុយហើយហៅពីខាងនោះ ងុំខ្ញុំនៅខាងនេះ ។ ដីតផាប់
ខ្ទារហើយហ្នឹង រួចគេគោលខ្ញុំខ្ញុំលហ្នឹង ' ខ្ញុំនិយាយប្រាប់ថា ដីភ្លងពីរៀងមិនវិញណា ហើយខ្ញុំថាខ្ញុំភ្ញាច
ពីង ? ពីងពីរៀងធ្វើវិញ មិនទាន់គោលគេហើយពួនស្លាប់បុំស្លិក្រៅ រួចខ្ញុំពួននិយាយប្រាប់មិត្តពុ ហើយ ។
ខ្ញុំថា អញ្ញ . " តាគង់ " រឿងនេះវាទៅដីតចាំងស្លឹមថា អានេះនិយាយហ្នឹងតាមខ្ញុំថា ពីទាល់
ដីតចាំងលល់ហ្នឹង គេយកខ្ញុំលបោលទៅងអង្គុយភ្នាក្នុនលល់ទេ បំផ្លាននាក់ហ្នឹងផាត ៤០ - ១០ - ២០ នាក់
ហ្នឹង ។ អាពីនិយាយរួចលញ្ញប្រប់ហើយ គេគោលខ្ញុំខ្ញុំលវា ១២០ ដំពាត់ ហើយគោលខ្ញុំរាប់ ១២០
ដល់ខ្ញុំខ្ញុំលប្រប់ ១២០ ហើយ រួចហើយគេដារខ្ទារបើដីនេះដីណោះពេញ្ញូកហើយគោលខ្ញុំពួលទៅ

ក្នុងបន្ទប់ ។ ពេលចូលទៅដេកទៀងៗ ខ្លួនហើយ ខ្ញុំក៏មានរលេសលេរព្រួយក្នុងចិត្ត ដែលស្រែកពីអ្នកទោស នៅទាំងពេញយកគោះ ពីព្រះទៅអោយទាំងណាបណ្ដាលខ្លួនទាំងទៅ ។ ព្រោះដែលយប់ហ្នឹងទូលស្ដីព្រឹក ប្រាប់ដែលខ្ញុំអាថ៌ មិនដឹងជាគេយកទៅណាទេ រឿងគ្រូនិការចង់យកអ្នកណាទៅណាយកណា ពីហ្នឹង ដេកគ្មានដឹងអីទេ ប្រាប់ដែលព្រឹកទៅវីងហើយញ្ញកដែលងាចចេញ ទៅពួតទូតៗ ទៅថាគេយកទៅធ្វើការ ប៉ុន្តែមិនដឹងថាគេយកទៅធ្វើការអ្វីទេ ខ្លះគេយកចាំងថ្ងៃនៅៗ ទៅ ខ្ញុំសួរថា គេយកទៅណាហ្នឹង ? វាថាគេយកទៅពីព្រៃ ពួកដែលហ្នឹងចាំងស់ផ្ដាហ្នឹង ភគ្គការយកទៅពីព្រៃព្រោះជាប់ដែលពីព្រៃហើយ ។ គេចាប់ជាយកទៅចាំងដែលក្បួន ពីកចុះទៅ អ្នកខ្លះអត់ដឹងថាគេយកទៅសម្លាប់ទេ គិតដែលបញ្ជាយ ពឹកថា អញ្ចាញទៅពីព្រៃ បានទៅសេកហើមមុនរុំហើយ ខ្ញុំងាកញ្ញើញាចុះក្រុយ គេឃាតរលេចក្ដីឈុំចុះ អ្នកខ្លះពើង ញាញីមអត់ដឹងខ្លួនស្លាប់ អ្នកខ្លះទៀតអត់ទោសល្បែក ល្បែកក្ដីពេទេដែលយកក្បាយក្រលំៗ ចាំងយប់ទៅបាត់ៗ ។ ខ្ញុំបានដែលបានចូលមកធ្វើការភ្លាម គឺខ្ញុំបានឃើញដែល ២ នាក់ទេអ្នកទោសចាស់ៗ ដែលបញ្ជាញយកទៅឃាតធ្វើការ ពីសារម៉ាក តាខួន ហើយនិងខ្ញុំបានឈ្មោះអ៊ំសេះណៃ ដែល ៣ នាក់និងតាសហ្នឹង ចំណែកតាណោត ចាន់ ប៊ុច ពីហ្នឹងទៅចាំងអស់មិនទាន់យកទេ ពីចុះមកក្រោយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានធ្វើការបានចំនួន ១ ខែបានឃើញតាណោត ចាន់ ប៊ុច ពីចុះមកធ្វើ មុនបណ្ដាលពី ប៊ុច តាប៊ុចចុះមកបាន ៥ នាក់ចាំងខ្ញុំ បន្ទាប់មកទៀតបានណោត ហើយនិងចាន់ៗ ហើយបានប៊ុ យ៉ាងនេះ ភាពនេះអ្នកទោសដែលគេយកមកធ្វើការហ្នឹង ។ ខ្ញុំបានបានលាបល្អួចសួរវាហ្នឹង ប៉ុន្តែខ្ញុំទៅថាបងៗ ទេ ពួកកុមារតូចៗ ហ្នឹង សួរថា បង , ចុះគេបង្កើតយកទៅៗ ហ្នឹងគេយកទៅណា ? វាថា គឺគេយកទៅអោយពីព្រៃណាតា គេគេអោយពីជីរពីភី ពន្លឺនេះ គេគេអោយពីជីពីព្រៃ គេយកទៅអោយពីព្រៃទេណាហើយ ។ គេនិយាយដែលពីរឿងពីព្រៃហ្នឹងគេ គ្មាននិយាយពីរឿងអ្វីទេ ហើយអ្នកខ្លះក៏មិនដឹងខ្លួនយកទៅសម្លាប់ទេ ។ អ្នកខ្លះទៀតឈឺពីរមិនខួច ពើប មិនខួចពីកដែលងងង លុចចិត្តកិលយួនទៅដោះផ្ទួរគេថាអោយទៅពីព្រៃ ឬ អោយទៅសេកហើ លុចចិត្តទៅហើយអោយលាប់ កែលប់ព្រឹលប់ព្រុលៗ លើងនេះហើយដែលស្ពឹកខ្លាំង ។ ខ្ញុំបានដឹកថារូបគេរូបអញ្ញ គេតុដែលមិនដឹងជាដែលគេនិយាយត្រង់ ។ ហើយខ្ញុំនៅកដែលងនេះពីរចេះដែលពីទៅ ឃើញគេយកចេញ ឬ ចូលបន្តុៗ អញ្ចាំងទៅៗ ពីទាវុណាកន្ទុំទួលស្លាត ។ ចំណែកកុមារតូចៗ ដែលជាកូនរបស់ពួកក្បាភិបាល ដែលនំាយកមកឈូរចរឡើងខ្ញុំជាកុមារ ៥ នាក់ ភាគនោះវាយាមបងប្អូនវា ៥ នាក់ ឈ្មោះតា ផល ដែលគេយកម្ដាយបារាយកក្នុងចន្ទីសម្រាំងនេះ ។ ខ្ញុំក៏បានដែលគេក្រៅវាចាំង ៥ នាក់នេះទូលសំដែល នូវសារនេះហើយចេញស្ទុតពីមុកនេះ ។ ខ្ញុំបាននៅនេះបានតួញ និង ឃើញថាវាយកអ្នកទោសទៅឈូរចរឡើយ ឮឈូរដែលស្រែកទេចងទេកដែលកខ្ទីអោយជួយ ខ្លះឮឈូរដែលស្រែកសូមអានេះពីនេះលាយប់ៗ ចំណែកពេលខ្ញុំធ្វើ តុកពិសោធរបស់គេនៅទាំងនេះគឺនេះ ។ ដល់ពេលដែលគេដែលឈូរទាំងក្រៅគេយកមកឈូរទាំងក្នុងនេះ ខ្ញុំបានឮឈូរដែលព្រួកតាមអាគារ ៥ បន្ទាប់មកឮឈូរសព្រួកក្នុងអាគារ ៣ ជាន់ក្រោម ។ ព្រោះពេលនោះខ្ញុំបានធ្វើការបង្ហាយប្រហែល ២០ ឬ ៣០ ម៉ែត្រទាំងក្រោយអាគារហ្នឹង ។ ពេលឈូរចរឡើយ គេបិកទ្វារបង្អួចជិត ឮឈូរដែលព្រួកចាំងយប់ចាំងថ្ងៃស្ទួចដែលខ្លាំងណាស់ ។ ក្រៅពីនោះខ្ញុំឮឈូរក្រុមពួក មិត្តដែលធ្វើការវេរពីការខុសព្រួនិ គេលបង្ហាយគ្នាទេ ពីងអ្នកទោសឃើញវ៉ែតចុកព្រួយ និង ជួតទឹកដែលភ្លក រាល់ថ្ងៃ ។ ខ្លួនដែលកណាចចួរទទាយពេលដែលគេឈូរចរឡើយខ្លួនៗ ប៉ុន្តែគេទានទឹកក្ដៅទឹកឆ្អិនយកមកលាង អោយ ហើយគេញញាញ់ថ្នាំទេព្យាលៗ គេយកបង់មកបិតព្រត់ចុកប្រវែងមួយភាគ៏ត្រ ទើបគេយកលាងអោយខ្លួន ឬ ២ដង ។ លុះដល់ទៅវាលះបន្តិចៗ ហើយគេក៏យកទៅឈូរចរឡើយទៀត ឆ្អឹងបញ្ចុកអញ្ចាំងដែល ២ ឬ ៣ ដង ទើបគេយកទៅព្រត់ចាត់ ។ ពីនេះទាំងឆ្ងឹប្រួលដែលកអ៊ំពីចិត្តវាចង់ថាហាងចម់ចពីបាន ។ ចំណែកតាវី គេអត់វាយ និង ទំពាត់ទេគេយកម្ចាចាក់ក្រចកជើងឬក្រចកដៃ ខ្ញុំដឹងរឿងនេះពេលវាសារនារីម្នាក់ និយាយប្រាប់ខ្ញុំ ។ មាននិត្តម្នាក់ទៀតនិយាយថា ពេលព្រលប់ប្រហែលម៉ោង ៧ ឬ ៨ យប់វាទៅលួចដែល នារីៗ មាននារីម្នាក់វាអោយប្រោះចាំងអស់ហើយហ ឈើរចេញទៅ ។ ហើយមិត្តនោះនិយាយសួរខ្ញុំ ថា អ៊ំ អ៊ំ តាហ្នឹងគេយកទៅណា ? ខ្ញុំឆ្លើយថា អ៊ឺ ប្រហែលជាគេយកទៅវាពេលចាលហើយ ប្រហែលជាខុស ធ្ងន់ហើយ បានជាគេមិនអោយល្បែកពាក់អញ្ចឹង ។ ខ្ញុំនិយាយនេះស្ទួចជាតាលអាភាសបន្តិចហើយ ។

ហើយក៏គាត់យំសួរទៅ ហើយនារីខ្លះដែលជាប់នៅទីនេះ ខ្លះក៏មានចិត្តល្អ ចិត្តអាក្រក់ អ្នកទោស ញ្ញឹងក៏អញ្ចឹងដែរ ខ្លះក៏មានលើលតបិញ្ញ ខ្លះក៏មានញ៉ិបញ៉ិចបន្តិចក៏ដេកគ្នាញ៉ុចអញ្ចឹងដែរ ។ ដូចជាយាយ ចាស់គាត់ឆ្អកដាំបាយ ដោយគាត់ឃើញខ្ញុំចាស់អញ្ចឹង គាត់ក៏ថាកុំ កុំ មកយកប្រហុក ណោះ ។ គាត់ ខ្ចប់ប្រហុកដុតចុកឱ្យ គាត់ត្រង់គល់ឈើ ត្រង់ណាខ្ចប់ឱ្យខ្ញុំទៅយកទៅហូបទៅ ។ ខ្ចប់ចុះដើរដើរអ្នកជាង គុកញ្ញឹងបើបានប្រហុកហូបខ្លះ ដូចបានយន្តហោះដិះអញ្ចឹង វាឆ្ងាញ់ ក្រែលែងឆ្ងាញ់ ឆ្ងាញ់ណាស់ចង់ក្ដាម ទាំងល្ងឹករបកទាំងអស់ទៀត ។ បានថាការទទួលនារីនៅទីនេះពិបាកណាស់ បានស្ដីហូបហ្នឹងក៏មិនទាន់ហូប ពេញមុខដែរ ហូបណាក់បានហូបក្នុងទីក្រុងទីដ្ឋានណោះ ព្រោះគ្នាឱ្យមកឱ្យដោយមិនឆ្ងាញ់ ម្ល៉ោះ ហើយហូបក៏មិនឆ្ងាញ់ដែរ ។ បើអង្គការគេឱ្យហូបហើយក៏ហូបពេញមុខទៅ ។ បើគ្នាងឯឱ្យពិញ្ញរបរ៉ែត មិនឆ្ងាញ់ទៅ ព្រោះគ្នាចអ្នកដែលឱ្យនៅមានទោសពីតទៅទៀត ។ ហើយគ្នាអ្នកនាំសួរនោះគឺទេ យកមកទីដូចដែក ដូចគ្នាញ្ញឹងទៅ ។ ពេលខ្លះខ្លួន ៗ វារឹតរើរឹតរឹ ។ ពេលបុណ្យទានគេនោះ គេបុណ្យបិណ្ឌគេទៅ ប៉ុន្តែណាហើងចេះដែរអង្គការទៅ ។ សំពតបន្ទរសំរាលដែលគេឱ្យខ្ញុំបញ្ជា អង្គការហើយនេះគេឱ្យយល់ ហើយបាយហើងនាំខ្លួនហើងហូបទៅ ។ ប៉ុន្តែណាក៏ល្អមកគឺពេលលេលនៅគេហូប មកឱ្យហើង ។ សម្លនោះមានដែកទឹក ៗ ចេ ប៉ុន្តែទឹកសម្លនោះមានជាតិ ទឹងជាតិឆ្ងាញ់ ។ ពេល និយាយភាសាខ្មែរទេ មិនចង្អាប់គេទេ ព្រោះភាសាលនោះវាជាខ្មែរ ខ្ញុំក៏ជាខ្មែរដែរ ពេលខ្ញុំ និយាយភាសាបារាំង ។ ហើយដើម្បីបុណ្យទេ គេថាអោយខ្ញុំនាំបាយទេ មានគេយកសម្លមកឱ្យដូចជាបាន សាលាសិល្បៈការីអញ្ចឹង ឱ្យហូបទៅមានបាយនោះ បាយឆ្ងាញ់ណាស់ ទឹកឃើញថាសិងចានកន្លាំងអង្គការ គេនោះទំប្រឹងអង្គការងារគេមិនទាន់ឆ្ងាយការងារគេទេ ខ្លាចកុលការងារគេថាហើយទំប្រឹង អង្គការទៅ មិនថាយប់មិនថាថ្ងៃ ឱ្យចាំគេប្រើបរះរែតស្ដីរហូតទៅ ចេះដែរស្ដីប្រុសទៅនឹង កន្លែងហ្នឹង ។ អង្គការហើយស៊ីដូចអញ្ចឹង គេយកខ្ញុំទៅកន្លែងគ្រឹះស្ថានទៅ ។ សំពតបន្ទរ សំរាលមក គេអត់ស្ដីអញ្ចឹងទៀតទេ គេឱ្យខ្ញុំដើរទៅកន្លែងមួយហ្នឹងទៅ ទៅដេកបន្ទប់ការមួយ ទៀងទៅបន្ទប់ការមួយគេឱ្យទៅបន្ទប់ហ្នឹង ពួកអ្នកស្ដីជាងហូរទៅប្រាប់ថាមានគេចាក់សោរទីក្រៅ គេអស់ទាំងទេ ។ ឱ្យហើងនិយាយលេងហើយបាន ប៉ុន្តែក៏ឱ្យហើងនិយាយចំពោះកាត់សំរេច ហើយលេងគ្នា ឯង បើគេសួរថាហើងហើយលេងសប្បាយ ហូរទៅហើងថានិយាយលេងតិះទៀងអង្គការ អង្គការគ្នា ៗ បើអញ្ចឹងនិយាយលេងទៅ ភាសាហ្នឹងគេនិយាយអញ្ចឹងដែរ ។ កន្លែងទារុណកម្មត្រង់ទីទួលស្លែងនេះ ខ្ញុំបានចកចាស់ឃើញស្រីដែលគ្នាហ្នឹង គ្រូទារុណកម្មចិកកខិះកខក់ ត្រង់ឃើញចង្កូរសិងទីទួលស្លែង ខួច ហើកប្រដុងក្នុងអាងទឹកខ្ញុំមិនបានឃើញទេ ។ បានប្រាប់ថាឃើញទោអាងទឹកធ្លាក ។ ឃើញគ្នា គីងាក់ ប៉ុន្តែកន្លែងទាបទេ មិនដែលកន្លែងខ្ពស់ទេ អាងទឹកហ្នឹង ទឹកពេញ ៗ ស្មើ នៅជិតអាគារ នោះ គឺថាទឹកកខិះកខក់ ភាពកុលុសនោះសុទ្ធតែកអាក ៗ ខ្ញុំស្ទើរកជិតដាច់ គេដឹកបួយមកក្នុងបន្ទប់ អាគារ " ខ " ហ្នឹងទៅ ។ គេប្រាប់ទៅហើយខ្ញុំក៏ទើបប្រុសចេញតាមទ្វារក្រោយទៅអង្គការទៅ ។ អាគារមាននៅកាំងទាំងអស់ ដែលខ្ញុំបានឃើញមកមុនដំបូង ។ នៅកាំងមានស្រីដែលជាស់ក្រោមទេ ជង់ជុង ឆ្នាំ ១៩៧៧ គេឱ្យស្ដីទាំងអស់ទៅទាំងអស់ ព្រោះកុលុសចេះដែលមានលោកស្ថានទំនាក់សម្ព័ន្ធខ្លួន ដែល អាគារទាំងអស់បានវាឱ្យបង្កួរលើណាស់ ល្អចង្ខាចជាងទាំងអស់អញ្ចឹង ព្រោះតេះដែលលោកស្ថាន់ ខ្លួនមកទាំងទ្វារទាំងប្រទេសហ្នឹងមក ។ ពេលដែលវាស្អាតចេញទៅសួរចៅឡើងនោះ មិនថាល្អ មិនថាស្រីទេ វាណោះគឺឃើញនោះមក ។ ពួកវាទស្សនៈនោះនោះចេញនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៨នេះ អាគារហ្នឹងវាទស្សនៈភាគារ ភា ខ ឃ ហ្នឹង ហើយភាគា ឃ វាដុក ។ ការនេះវាទស្សនៈចេញក្នុង ពេលបំណងវាគឺបង្ខំបំណងថាទីនេះមិនដែលជាគុក ប៉ុន្តែវាឃើញទៅមិនចាស់បានយំទេ ក៏នៅភាគ់ខាន អញ្ចឹងទៅដោយវាឃើញកចាស់ហើយ ។ គឺឃើញអាគារនេះធ្វើជាបន្ទប់តូច ៗ ដូចអាគារ ឃ ដែល ដែលវានេះនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៨ ។ គឺពួកមិត្ត ៗ ដែលគេអង្គការនៅទីនេះជាអ្នកទុះទេ គេទុះគឺគ្នា គេ គេលាងលង់ក៏គ្នាគេដែរ ។ ប៉ុន្តែបងដែលគេនេះហ្នោះគាត់ហាកជាអ្នកទោសគាត់អ្នកជំនា ប៉ុន្តែ គាត់ហាកគាត់ក៏ឃ្លាត់ទៅវាចូលពេញចិត្តនេះ មិនដឹងជាទៅណា រហូតក៏មិនដឹងស្លាប់ក៏មិនដឹង ។ គេយកទៅ

ហើយនៅឆ្នាំ ១៩៧៧ ដោយពួកវាថា អានេះក្បត់ អានោះក្បត់ ខ្ញុំឃើញគេចាប់បន្តបន្ទាប់ ៗ
នៅកំពង់សោម ឃើញតែកម្មាភិបាលរបស់វា ចាប់ចុះចាប់ឡើង ៗ ខ្ញុំក៏យកចិត្តទុកដាក់នឹងរឿងនេះ
ទេ ព្រោះយើងជាកម្មករចាស់គ្មានរឿងអ្វី នឹង ក្បត់ទេ ៗ មានមួយថ្ងៃមិត្តរបស់ខ្ញុំម្នាក់ដែលនៅ
ក្រុងកំពង់សោម ដែលទើបចូលទីព្រៃស្ទឹងនោះបានមកជួបខ្ញុំសុំលាខ្ញុំ ទៅធ្វើការនៅក្រុងភ្នំពេញ ៗ
គាត់ថាគាត់ទៅធ្វើទូក ខ្ញុំក៏បានជូនពរ សព្វសាធុការ ចំពោះគាត់អោយបានជ័យជំនះចុះ ៗ ហើយគាត់
ផ្តាំខ្ញុំអោយយកចិត្តទុកដាក់ធ្វើការជូនអង្គការស្អីហ្នឹងទៅ ៗ ខ្ញុំតែងតែនិយាយតបទៅគាត់ថា : ខ្ញុំដាក់
ចិត្តដាក់ថ្លើម ហើយជំរុះអោយអស់នៅរឿងចាស់" ហើយគិតតែពីរឿងបដិវត្តយើងទៅចុះ ៗ
សព្វថ្ងៃ ខ្ញុំគ្មានការចង្អៀតចង្អល់ទេ ចេះតែធ្វើការជូនអង្គការទៅ ៗ ចំនួន ១០ ថ្ងៃក្រោយ ស្រាប់
តែគេមានមេទ្ទិញពិសេសមួយ គេប្រកាសក្តែងៗ ថា : ជននោះគឺជាជនក្បត់ជាតិទៅវិញ ៗ
គេបានយកទៅកំទេចចោលទៅហើយ ៗ ខ្ញុំមានការភ័យព្រួយបារម្ភមែនទែន ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំ
ក៏គិតថា "អើយ រឿងហ្នឹងជារឿងរបស់គេទេ" ៗ ខ្ញុំក៏គ្មានអារម្មណ៍អ្វី ចេះតែធ្វើការទៅ ហើយ
ពេលនោះពួកវាបានស្នើខ្ញុំអោយរកគ្រួសារ ៗ ហើយក៏សួររកគ្រួសារខ្ញុំ វាសួរថា តើគ្រួសារខ្ញុំហ្នឹង
នៅឯណាវិ ដែលរស់នៅភ្នំពេញនៅឯណា ? ព្រោះអង្គការគេបានចាត់ចែងថា បើអ្នកណាមាន
គ្រួសារនៅឯណា អោយយកត្រឡប់មកវិញ ? ៗ ខ្ញុំបានប្រាប់វាថា "គ្រួសារនៅភ្នំពេញនៅ
ផ្លូវលេខប៉ុណ្ណោះៗ តែពេលចេញពីភ្នំពេញហ្នឹងខ្ញុំមិនដឹងជាចេញទៅណាទេ " ៗ ពួកវាថា " ពួក
វាហ្នឹងចាត់ចែងគ្នាវាអោយដើររកគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ បើមិនឃើញទេអង្គការនឹងរៀបចំគ្រួសារ
អោយខ្ញុំ " ៗ ខ្ញុំមិនសូវគិតទេរឿងនេះ ព្រោះពេលនោះខ្ញុំមានអាយុជាង ៥០ ឆ្នាំហើយ ខ្ញុំគិត
តែបំពេញភារកិច្ចជូនបក្សចុះ ៗ ស្រាប់តែថ្ងៃមួយគេហៅខ្ញុំមកប្រជុំមានគ្នាប្រហែល ៧០ - ៨០ នាក់
លុះប្រជុំរួចអាមេធំវាបាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា " អង្គការបានស្នើយករូបខ្ញុំទៅសម្លាប់ចោល ២ ឬ ៣ ដង
ហើយ តែមានគេតវ៉ាច្រើន គេថារូបខ្ញុំបានបំពេញភារកិច្ចជូនអង្គការបានច្រើនណាស់ ហើយខ្ញុំគ្មាន
ធ្វើអ្វីប្រឆាំង នឹង បក្សទេ ៗម្យ៉ាងទៀតបានបង្រៀនពួកវា មិនដែលឈប់សំរាក មិនដែលឈឺ ទោះ
បីវ័យខ្ញុំចាស់ណាស់ទៅហើយ គឺខ្ញុំខិតខំធ្វើការ ៗ ដូច្នេះគេសុំឲ្យមពរ កុំអោយយករូបខ្ញុំទៅសម្លាប់អី ៗ
ហេតុនេះអង្គការបានលើកលែងមិនចាប់រូបខ្ញុំ ៗ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក អង្គការលែងប្រកែកប្រកាន់
ទោសទៀតហើយ លែងអោយគេតាមដានខ្ញុំទៀតហើយ ៗ ខ្ញុំក៏ថ្លែងអំណរគុណចំពោះគេពេលនោះៗ
បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រឺត យី. តើ ប្រសិនណាគេយកអញទៅសម្លាប់ជាមួយគេឯងហ្នឹង អញគ្មានដឹង
រឿងទាំងអស់ ហើយខ្លួនខ្ញុំក៏មិនដែលដើរចេញទៅធ្វើការទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកណាដែរ សូម្បីតែ
៥០ ម៉ែត្រ ពីកន្លែងធ្វើការក៏មិនដែលផង ៗ ពេលនោះក៏ខ្ញុំមិនមានទស្សនៈអ្វីដែរ គិតតែក្នុងចិត្តថា
បើសិនណាគេយកទៅសម្លាប់ក៏សម្លាប់ទៅចុះ ព្រោះការរស់នៅវារវេទនាណាស់ពេលនោះ ៗ
វាគ្មានសេរីភាព មិនដឹងជារស់របៀបជាមនុស្សយ៉ាងម៉េច - វាដូចជាទាសករ ហើយថោកជាង
ទាសករទៅទៀត ៗ តម្លៃជីវិតមិនស្មើ នឹង សត្វមាន់ ឬ សត្វឆ្កែមួយផង ៗ គឺជីវិតមនុស្សវាថោក
ដល់ប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ ដូច្នេះតើរស់នៅជាមួយមនុស្សធ្វើអីទៀត ៗ ថ្ងៃមួយប្រហែលជាក្នុងខែ ២ - ១៩៧៧
ពេលហ្នឹងគេហៅប្រជុំ គេហៅតែកម្មករចាស់ៗ អោយចូលប្រជុំ ៗ តែខ្ញុំគេអត់ហៅចូលប្រជុំទេ ខ្ញុំ
ឆ្ងល់ដែរ យើងទាំងអស់គ្នា ៥ នាក់ ៗ ហេតុដូចម្តេចបានជាគ្នាខ្ញុំ ៥ នាក់មិនបានចូលប្រជុំ យើងខ្ញុំ
កាន់តែឆ្ងល់ ? ៗ ពេលប្រជុំរួចគេត្រឡប់មកវិញកម្មករចាស់ៗទាំងអស់ថា អង្គការមានការបត់
បែន គឺមានការផ្លាស់ប្តូរខ្លះ គឺទៅធ្វើការនៅរោងចក្រនៅភ្នំពេញ ៗ ហេតុដូច្នេះហើយ
អង្គការត្រូវតែយកកម្មករចាស់ៗ មួយចំនួន ទៅធ្វើការនៅរោងចក្រទីក្រុងភ្នំពេញ ៗ ខ្ញុំថា :
អីយ៉ុះយ៉ាងម៉េចគេមិនហៅគ្នាខ្ញុំ ៥ នាក់ទៅប្រជុំផង ៗ គេថា : ចុះ .មិនចូលទៅប្រជុំ " ៗ
ខ្ញុំថាទៅប្រជុំយ៉ាងម៉េច បើគេអត់ហៅផង ៗ ខ្ញុំរឹតតែឆ្ងល់ក្នុងចិត្តបន្តទៅទៀត ៗ. ព្រឹកថ្ងៃស្អែក
ឡើង ខ្ញុំមានស្គាល់អ្នកបើកបរម្នាក់នៅក្នុងជួរ ប៉ុល ពត គាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំណាស់ ៗ គាត់មានអាយុ
ចំណាស់ខ្ញុំដែរ គាត់ចេះតែនិយាយថាអាណិតខ្ញុំណាស់ ម៉ែៗ ឃើញតែខ្ញុំធ្វើការខ្លាំង ហើយជាអ្នកមាន

ពីរៈវិជ្ជារៀនទៀតផង ។ គាត់បានអប់រំប្រាប់ខ្ញុំថា "កុំៗ អង្គការបានបញ្ជូន ហ៊ាងឯងម្នាក់ជំនួស
ថាគ្រូទំនាក់កម្មករចាស់ ពួកចាស់ៗ ញ៉ឹងលាយចេញលាយអស់ ហើយលាយក្រុងញ៉ឹងមិនចេះរៀន
កម្មករថ្មីញ៉ឹងលាយបានផលិតកម្ម ។ ហើយបើពួកថ្មីញ៉ឹងរៀនបានផលិតកម្មទៀត គេផ្ញើកមកទេវិទ្យា
[illegible]ចាំងអស់ញ៉ឹង ។ គឺគេយកទៅរៀនការនៅក្នុងរោងចក្រ ដូចហើយអង្គការគឺគិតបញ្ញាដែរ ។
ខ្ញុំថា : "ផុតទៅណាក៏ផុតទៅចុះ" ហើយ ប្រលបដែលអង្គការចាត់តាំងទៅចុះ ខ្ញុំគ្មានប្រកែកប្រឆាំង
អីទេ ? ។ ខ្ញុំបានតាំងចិត្តដូចហើយ ខ្លួនខ្ញុំមានតែវិជ្ជាយកជួយធ្វើការជួយអង្គការហើយ ចេះដែលទៅ
គឺប្រលបដែលអង្គការធ្វើបំណាក៏ធ្វើទៅចុះ ។ ខ្ញុំនិយាយដូចប្រហែល ៥-១០ ថ្ងៃទៀត ចៅកោះ
ប្រជុំឯទៀត ឃើងខ្ញុំ ៥ នាក់អត់បានទៅប្រជុំទេ ។ ខ្ញុំក៏ត្រឡប់ទៀត ។ ប្រហែលជាង ១២ យប់
ពួកវាបានត្រឡប់មកវិញ ពួកអស់ញ៉ឹងបានអប់រំប្រាប់ខ្ញុំថា ត្រឹកត្រឈឹមនេះខ្ញុំឬមាញឹបនហើយ ព្រោះ
អង្គការបានផ្លាស់ខ្ញុំទៅភ្នំពេញវិញ ។ ពេលនោះខ្ញុំខូចចិត្តណាស់ ខ្ញុំអីក៏អភ័ព្វម្ល៉េះ គេឯទៀតទើប
ក៏គេបានទៅភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំមានតែតិចមួយ បើលិនជាបានមកភ្នំពេញដែរក្រងបានឃើញប្អូនគ្នាឯង ឬគេ
ដែរក្រងនោះ ឃើញគ្រួសារ បងប្អូន ផងទៅ ។ ព្រលឹមឡើងគេចាំងអស់គ្នាក៏បានទៅឃើងខ្ញុំចាំង ៥ នាក់
ឡើងទៅទេរធ្លឹងទៅ ឃើងចាំងអស់គ្នានៅណាដែល ៥ នាក់ញ៉ឹង ។ កម្មករចាំងអស់នោះប្រហែល
៥០-៥០ នាក់ គឺគេផ្ដើមបញ្ជាក់ម្នាក់ទេ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមកក៏អប់រំរៀនគេបន្តទៅ
ទៀត គេដែលដែលលាយខ្ញុំរៀនពួកគេគឺថាកម្មវិធីបង្កើលាយតាមបច់ cours accéléré

។ ឆើមថ្មីលាយគេណាប់ចេះ ណាប់ផឹង គេនិងស្រុកពួកកម្មករចាំងអស់ញ៉ឹងទៀត
ហើយខុចជាតកខ្ញុំមកភ្នំពេញដែរ ។ ខ្ញុំគ្មានបានគិតគូរស្អីជាស្អីទេ បើវាទៅផុតណាក៏ផុតទៅចុះ ។
ព្រោះដែលនៅពេលដិតបូណ្ណម៉ាខែខ្មែរ ខ្ញុំឃើញគេចាប់កម្មាភិបាលធំៗ អស់ឃើងនៅកំពង់សោម គេបញ្ជូន
មកភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំក៏សួរគេថារឿងអី ? ដែលគេចាប់ញ៉ឹង ? អ្នកខ្លះថាកុំនិយាយការនេះជារឿង
គេទេ ។ ឃើងកុំចង់ដឹងអី ខ្ញុំឮដូច្នេះខ្ញុំក៏គិតថាដូចជាមិនស្រួលទេ បន្តិចចាប់ៗ គេចេះគេចាប់ដែល
ចាំងឃើងខ្ញុំដែរ មិនដឹងជាយ៉ាងម៉េចទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសង្កេតឃើញទឹកមុខពួកកម្មករវាចាំងអស់ដែលធ្វើការ
ក្នុងរោងចក្រនោះមានទឹកមុខមិនសប្បាយទេ ។ ម្នាក់ៗគឺមានទឹកមុខស្រពោន ខុសពីធ្លាប់តែម្ដា ។
ខ្ញុំក៏បានសួរថា តា ព្រមចក៏បានជាពួកញ៉ឹងមានអកប្បកិរិយាស្រពន់ស្រពោនយ៉ាងដូច្នេះ ? ។ផងៀវ ញ៉ឹងគ្នា
អស់ញ៉ឹងឃើងមិនដឹងយ៉ាងម៉េចទេ ? មិនដឹងជាថ្ងៃណាវាចាប់ឃើងទេ ? ។ដែលការធ្វើនេះដែបមិនស្រួលទេ
លញថ្ងៃនេះគេចាប់បន្តបន្ទាប់ ។ នៅក្នុងរោងចក្រឃើង ចេញពុចនួនប្អូនប្រាំនាក់ កម្មករនៅឈប់
ខ្លះៗ ក៏ចាប់អស់ទៅទៀត ឥឡូវនៅលើតែឃើង ឬមួយក៏គេចាប់ឃើងនឹងរបួយយ៉ាងម៉េច ? ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំជាកម្មករចាស់ខ្ញុំគ្មានរឿងទេរពោញអីទេ ខ្ញុំគិតតែធ្វើការទេ ។ ដូចប៉ុណ្ណឹងមក ខ្ញុំមានជម្ងឺ ខ្ញុំបាន
ទៅលំរាកពេទ្យ នៅក្នុងពេទ្យនោះគឺខ្ញុំបានណ្ដាល់គេ ព្រោះពួកពេទ្យនោះបានតឹងឲ្យខ្ញុំផឹកនេះ
ផឹកនោះឲ្យ ។ពួកគេក៏បានយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយខ្ញុំ តាំងដែលពីថ្នាំល្អៗ យកមកដាក់ឲ្យខ្ញុំ ។ពេលនោះ
ខ្ញុំមានជម្ងឺក្រពះ ជាជម្ងឺរបស់ខ្ញុំជាយូរណាស់មកហើយ ។ ពេលនោះក៏មានជម្ងឺគ្រុនចាញ់ផង និងជម្ងឺ
ឫសដូងបាតទៀត ។ ខ្ញុំក៏បានដេកពេទ្យអស់រយៈពេលជាងកន្លះខែ ។ នៅក្នុងពេទ្យខ្ញុំក៏បានសង្កេតឃើញ
ថា មានអ្នកខ្លះពេទ្យចាក់ថ្នាំឲ្យពួកដល់មិនដែលមិនដឹងខ្លួនអស់ ។ ខ្ញុំក៏គិតដែលភ័យទៀតព្រោះខ្លាច
ចាក់ថ្នាំទៅនាំឲ្យខូចដែលខូចដឹងអញ្ចាំងវិញហើយ ។ ព្រោះដែលថ្ងៃមួយនោះ គេចាក់ថ្នាំឲ្យខ្ញុំ ដូច
ហើយដឹងខ្ញុំម្នាងពីដែលម្ដងខ្ញុំភ័យហើយភ័យ ។ លុះពីរថ្ងៃដែលវិញខ្ញុំត្រូវការគៀបប្រត១ចប់ខ្លួន គឺខ្ញុំនៅដែលឯដូច
ដែលម្ដង ។ ខ្ញុំចំណុះទឹកក្ដៅគេមកស្ល អស់រយៈពេលជិតមួយខែ ទើបបានឈើរដឹង ។ ប៉ុន្តែដែលបានញញ្ញាញាខ្ញុំ
ដែលឯដែលមកសួរខ្ញុំ ថាអ្នកណាយកចាក់ថ្នាំឲ្យយ៉ាងដូច្នេះ ។ ខ្ញុំថានារីម្នាក់គឺនាងនោះនាងអញ្ចាញ់ដូច
អញ្ចាញ់មួយ ក៏ពិនិត្យមើលកន្លែងដែលចាក់ ហើយក៏ដឹងថានារីនោះចាក់ខុសកន្លែង ។ គេក៏ទៅ
នារីញ៉ឹងទៅធ្វើទារុណកម្ម មិនដឹងធ្វើបៀបយ៉ាងម៉េចទេ ។ ពេទ្យផ្លាស់ទៅពីរឬបីថ្ងៃញ៉ឹងទៅ ខ្ញុំលែង
ឃើញនារីនោះមកទៀត ។ ក្រោយមកទៀតគឺខ្ញុំជាសះស្បើយខ្លះទៀត ទៅដេកពេទ្យមួយទៀត

[illegible]ៗ ទៀត ។ ខាងយកចូលមកទីនេះម្ដងៗ មិនទៀងទេ ជួនកាល ២ ឬ ៣ ឡានក៏មានជួន ១០ឡាន
និតទិញ្ញូចំនេះនេះនូវតាត់សញ្ញាខ្ញុំដើម្បីយកទាំងឡានៗ ។ ថើថា ១០ ឡានចូលមកនេះអាច
ក៏វង់ដួន ហើយទៀតទៅអាក់អារ អា ភាពសាក់ច្បាស់ឡានៅកាយបាត់ខ្ញុំទាំងអស់ រួចអាចចូលទៅ
ក្នុងគេបើកទ្វារត្រឹម ។ គេចូលចងតែម្ដងភាពើងភ្លាង សល់ចងទាំង ១០ ឡានហ្នឹងហើយ ចេញវិញទៅ
វិញទាំង ១០ ឡាន ។ ឡានយកបន្តៗ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ធ្វើរម្ភានកីឡា ។ រឿងគេតុកឃ្លាំង
ខ្ញុំបានដើញខ្លាំងក្ដែក ប៉ុន្តែត្រង់គេយកទៅណាខ្ញុំមិនដើញទេ ។ ចូលមកក្នុងគុកនេះពួកទាំងនោះ
អត់បាយចំណង់ អត់ចងមុខទេ ដើរហៅឈ្មោះមានទោសមានភាពម្នាក់បានក្លាំងឡូចៗ ។ សល់ពេលវ៉េ
ធ្វើរឿងពេញភាពត្របបត្តូប ប្ដូរឈ្មោះស្រាប់តែបងចុះមកវិញទាំងអស់ អត់ក្លិនឈូរចំលើយទេមិនចុះមក
វិញទាំងអស់ ។ កាលដែលគេថា ហោ ភិម បះទុកគេនោះខ្ញុំបានឃើញវិញ ។ ចំណែក
ដនបទទេសខ្ញុំបានឃើញតែ ២ នាក់ទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងដាសាលធីភីដែរទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានទៅជិត
ហើយសាកសួរគេដែរ ជួនកាលគេយកមកអាហារនេះ ជួនកាលគេយកមកអាហារនោះ ។ ពីរខែរគេយក
ទៅឈូខាងក្រៅទេសល់ពេលគេឡើងហើយជួនគេសួរខាងក្នុង ជួនខាងគេសួរខាងក្រៅ ។ ចំពោះរឿង
ឈូចចប្តីយក្នុកទោសជនជាតិបរទេសខ្ញុំបានឮគេដាក់ហាមស. មក្នុកបកប្រែភាសាម្នាក់ដាស់បានពិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា
ពេលដែលឈូចចប្តីយជនបរទេស ២ នាក់នោះមានតាំងពីកំពុងភាពចងី ទឹកនោះ ជនជាតិអង់គ្លេស
ខ្មែរក្លឹង ។ ពួកអាពត ខាំបានឈូរជនបរទេសទាំងពីរនោះថា ដើរដួងកាត់ឈាម ? បានអ្នកទាំង
២ នាក់ហ្នឹងគេបង្ហាញកខ្មែរក្លឹងអង់ គេមិនយករបស់ផ្សេងនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានសាកសួរអ្នកបកប្រែ
ភាសានោះតទៅទៀតដែរ ព្រោះខ្លាចភាសស្ទើងចោទខ្ញុំថាជាអ្នកយកការដើម្បីអ្នកនេះ ពីអ្នកនោះ
ព្រោះពួកខាំនៅដៃឡូរៗ នោះដែរ ខ្ញុំខ្លះឃើញត្រាស់ដែលខ្មែរបៗ ឈូរគ្នាបានចែកបំភ្លឹង ។ ក៏ពីងដែល
ខ្ញុំបានបំភ្លេចមិនបានក្នុងខួរខ្ញុំ គឺខាងក្រោយនូវដែលពួកខាំបានកើយកដើររួចខ្ញុំបានដែលនក្ដួរណាស់ ខាំដាក់គុក
ប្រចាំក់ខ្ញុំហើយ ហើយខាំយកប្រពន្ធកូនខ្ញុំមកគេបានបង្វេន ។ មាននៅថ្ងៃមួយពេលដែលខ្ញុំដើរមកក្នុងមន្ទីរគុក
ទួលស្លែងនេះទៅអាគារ ឃ គេនេះពេលដែលខ្ញុំបានទើបងទៅដេក ខ្ញុំបានក្រទៀកឃើញកូនស្រីខ្ញុំមួយ
ម្នាក់ខាំយកដាក់ចូលគេភាកណាម្នាក់ទៀតខ្ញុំមិនស្គាល់ដែរក៏ពេលបុំនៗ គ្នាខាំអោយស្លៀកពាក់ខោអាវខ្មៅ
យ៉ាងស្អាតបាត កូនខ្ញុំខាំអោយដើរដើរខ្ញុំពេលដែលខ្ញុំឃើញក្លាយខ្ញុំក៏ចុចពីក់ អាចខ្មៅខាំឃើញខ្ញុំច្រើនខាំ
ក៏សុំដែលគេយកខាំយខ្ញុំមួយផ្សេងទៀត ។ ខាំថាដែលឃើញហើយនឹងវាចោលម្រាម ខ្ញុំបានស្រក់ទឹកភ្នែកទាំងពីរ
រួចខ្ញុំក៏ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់ខ្ញុំទៅ ។ គេនេះហើយដែលខ្ញុំបំភ្លេចមិនបានត្រង់រឿងអាណាមខ្មៅខាំសម្លាប់
កូនប្រពន្ធខ្ញុំ ក៏ដូចជាប្រជាជនទូទាំងប្រទេសដែរ ។ ទោះបីជាខ្ញុំស្លាប់ ហើយទៅចាប់កំណើតជាថ្មី
ក៏ខ្ញុំមិនបំភ្លេចបានដែរ ។ អាខ្មៅដែលខាំខាងខ្ញុំនេះស្គាល់ខាំខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ប៉ុន្តែបើខ្ញុំឃើញមុខ
ខាំនៅថ្ងៃណាមួយខ្ញុំស្គាល់ខាំច្បាស់ណាស់ ។ លុះថ្ងៃដែលតា ប៊ុច ក៏អាខ្មៅនេះខាំខាំយកឡាយសាស់ និង
ដើបងដែរ ខាំហាហាវណាស់អាខ្មៅហ្នឹងខាំគ្មានពិចារណាទេអតុសទោសទេ ខាំចង់ធ្វើបាបមិនថាពោះ
អ្នកណាម្នាក់ទេ ខាំធ្វើទៅតាមចិត្តរបស់វាតែម្ដងៗ ។ សល់ពេលថ្ងៃជិតស្លាប់
ខ្ញុំបានដឹងថា ខាំយកកូនប្រពន្ធខ្ញុំទៅសម្លាប់ ។ នៅពេលជិតស្លាប់នេះពួកខាំដើរចុះដើរឡើង
ប្រកបដោយទឹកមុខមិនរីករាយហើយអ្នកទោសពួកខាំបញ្ចេញទៅអស់ គឺនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៨ - ៧៩
នៅក្នុងទីគុកនេះមានសភាពស្ងាត់ស្ងៀម ។ ខ្ញុំចេះតែឆ្ងល់ហើយទៅគ្មានអ្នកទោសគ្មានអ្នកយាមទេ
ឃើញនៅសល់បន្តិចបន្តួច ។ អ្នកទោសទាំងនេះទើបដែលបាប់មកក្រោយ ពួកមកឈូរចប្តីយ ។ ចល់
ពីងថ្ងៃចំពោះបញ្ចូលមក គេយកខ្ញុំបានចេញទៅ ហើយអ្នកទោស ១៥ រូបនេះគេសម្លាប់ចោលនៅកន្លែង
គេនេះទៅ ។ ដែលគេយកខ្ញុំទៅ គេអោយទៅធ្វើការនៅបឹងជប៉ុន រួចទៅដើងក នៅពីងដើង
ងក ។ សភាពការណ៍ខ្ញុំនិងសាច់មួយអាទិត្យនេះគឺ ថាមានគ្នាខាំហ្នឹងដើរចុះឡើង ខាំដឹងថាពួកវាតៗ
ដែលគ្នាខាំហ្នឹង ខាំនិយាយខាំរើដែលបាប់ស្លាប់ ខ្ញុំនៅខាងក្រៅ ខាំនៅខាងមុខ អត់អោយខ្ញុំដឹងខ្ញុំឃើញទេ ។
បើខាំចង់យកពីពេទ្យគឺចេញទៅ ខាំអត់អោយដើងពីងដែរ ខាំនិយាយអោយដើងពីងទេ ខាំនៅ
ទទួលបញ្ជាមានការចៀសវាងខាំប្រញាប់ណាស់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់ត្រង់ខ្ញុំចូលមកណែនាំពិតៗ ខាំញាត់មនុស្សអស់

វាចុកតែ ១ ភាគទេ នៅសល់តែបន្តិចបន្តួច ៣ , ៥ , ១០ នាក់ នៅភាគភាគតែសល់ខ្ញុំនៅហ្នឹង គឺ ភាគតែសល់មានល្មមបន្តិ ។ ខ្ញុំពុំមានជំងឺកញ្ចាអញ្ចឹងតែស មានតែឈឺពោះថានុះព្រោះកាំងស្អឹង ហ្នឹងវាយកតែទាំងណាទៅទាំងណា ប៉ុន្តែពួកមិត្តម្នាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា ពេលនោះគេជំរុញ ខ្ញុំបានដឹង ថា ស្រុកខ្មែរមានក្រុមរៀបចំប្រឆាំងទៀតហើយ ទឹកពេញអញ្ចឹងត្រាត់តែនិយាយពីរបបទាំងនោះទេ មិនហ៊ាននិយាយខ្លាំងទេ ។ ហើយទឹកពេញថាខ្លាចគេយកទៅសម្លាប់ទៅទៀត តែស្រួលមិនស្រួលគេ យកទៅសម្លាប់ទាំងអស់គ្នាហ្នឹង ។ ប៉ុន្តែមុនបុណ្យគេចេះគ្មានបញ្ហាឲ្យសំលាប់តែម្តង គេឲ្យនៅទីនេះ ទៅ ។ បើគេឲ្យសំលាប់គេសំលាប់ទៅហើយ គេយកទៅអស់ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែគេចុកឲ្យខ្ញុំនៅ ធ្វើការ ១៥ នាក់ក្នុងកន្លែងហ្នឹង មិច ខ្ញុំ ចាន់ ណាត ហើយហ្នឹងអ្នកលួចបន្លែហើយហ្នឹង បង ពុទ្ធអ្នកបក ប្រែខ្មែរ ម៉ួន ព្រះវាំងអីហ្នឹង ។ សល់តែខ្ញុំគេបញ្ជើរចេញទៅ ចុះទៅក្រោយប្រជាអញ្ចឹងទៅនៅ ចាស់ចឹង ខ្ញុំគ្មានក្រទៀកឡើយតែភ្លុក ពេញប្រមាត់គេចង ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានហើយឃើញទេ ។ តែរូបខ្ញុំ ៧ មករាក្នុងគុកនេះឃ្លាតគ្មានអីទេ ត្រាត់តែរកតែបែកនឹងកញ្ចប់ទោះ ៗ ចក្កញ្ចាំ្រតាំងចុះត្រាំងចៀង ខ្ញុំក៏ពិបាកចិត្ត កញ្ចប់ទោះចូលមកខ្ញុំមិនហ៊ានសួរគេទេ ពួកតែលខ្លួនជី ៗ នៅហើយហ្នឹង ខ្ញុំកំពុងតែធ្វើ អី ៗ នៅកន្លែងហ្នឹង តាមខ្ញុំស្មានទៅកញ្ចប់ទោះប្រហែលជា ២ ៣ ក៏មិនដឹងទេ មិនហ៊ានគិត ហើយទេនៅខាងក្នុងនេះ ពួកគេកាំភ្លើងតំកញ្ចាំ្រតាំង ៗ ។ ខ្ញុំឃើញឡានចេញក្រោះចូលមកច្រើន ក្នុង ត្រាំង ៗ ប្រហែលជា ១០ នាក់ ឬ ១៥ នាក់ខ្ញុំក៏ស្លាប់ស្លៀមទៅ ។ ពេលដែលមានសួរកញ្ចប់ទោះ ពួកប៉ុល ពត គ្មានស្រែករវាទៀតអីទេ ក៏ស្លាប់ស្ងៀមអញ្ចឹង ។ ត្រាត់តែឲ្យប្រមូលគ្នាពួកខ្ញុំចូលមកក្នុង បន្ទប់ការៀង ដែលពីរើមដាក់កន្លែងឃុំឃាំងពួកនារី ៗ ។ ខ្ញុំចមកគេចុះគុកនេះចេញ ហើយមើល ផារាងផាងចម្ងាត់ ផាងតុនៅកន្លែងហ្នឹង ។ ពេលនោះខ្ញុំរកហ្នឹងគេចោលពួកផាង ៗ ទាំង អស់ហ្នឹង ចូលមកនៅកន្លែងហ្នឹង បានមិត្តគ្នានេះគេស្រែកប្រាប់ថា មិត្តឯងយកពួកវាទៅក្រៅឬនៅ ? បានពួកអ្នកយាមថានៅទេ ចុះមិត្តឯងនៅចាំអីទៀត ចេះក៏មិនយកវាទៅក្រៅទៅ ។ ខ្ញុំទឹក ពេញថា យកទៅក្រៅស្រឹកតែងាប់ មិននៅរស់ទេ ។ ទឹកពេញគេយកទៅសម្លាប់ឬយ៉ាងម៉េច អញ្ចោះ ? ទឹកពេញថាបើស្លាប់ក៏ស្លាប់ទៅចុះ ឲ្យគេបញ្ជើរហើយតាមផ្លូវឃ្លាំងខ្លួនអញ្ចឹងទៅ ។ ភាពភ័យខ្លាចនេះធ្វើឲ្យខ្ញុំញ័រ ភាពភ័យញ័រ ស្ទើរតែភ្លេចខ្លួនទាំងអស់ ។ ពួកខ្ញុំដែល ចេញពីគុកនេះទៅ ១៦ នាក់ទាំងនារីទាំងអី ហើយនារីមានតែម្នាក់ឈ្មោះមិនដឹងអ្នកណាខ្លះទៀតទេ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយទើបអ្នកទោសហ្នឹង អ្នកទោសស្រីមានតែ ១ ទេ ។ ក្រៅពីហ្នឹងសុទ្ធតែប្រុស ១៥ នាក់ ហើយទៅតាមផ្លូវចេះតែឆ្ងល់ឆ្ងល់ទៀតទេ ប៉ុន្តែឃើញតែពួកមិត្តដើរទេ ។ ហើយពួកមិត្តដែលគេដើរ ពីរគេចាប់ចងបញ្ជើរទៅផ្លូវខាងកើត ភាពភ័យទៅគេដឹងខ្លាំង ហើយនៅមកដល់ខាងកើតហ្នឹង មានអី គេក៏ហៅយកឡានអ្នកឯងមកពីណា និយាយប្រាប់គេទៅគេបាប់ចងបញ្ជើរទៅផ្លូវខាងកើតហ្នឹងដែល ពួកនារាប៉ុល ពត ឃ្លាំងហ្នឹងពួកគេ អាំង ពតម្នាក់ដែលបញ្ជើរខ្ញុំទៅជាប់គ្នាជាមួយ ប៉ុន្តែពួកខ្ញុំថា អត់ចងទេ ចំណែកពួកវាមានភ្លាត់ពីវាចងបញ្ជើរទៅ ២ នាក់ គេចងបញ្ជើរទៅមួយ ហើយបានទៅ សល់ប្រហែល ប្រាំ ហើយចូលទៅវិញសេរ ហើយមិនដឹងគេយកទៅណាបាត់ក៏មិនដឹង អត់ឃើញ ៗ បាត់ទៅ បាត់ទៅ ៗ ដែលយកទៅវាលក៏មិនដឹង បាត់មួយទៅដែលគ្នាត្រង់ហ្នឹង ។ សល់ពេលវាបាញ់គ្នាពាក់ កណ្តាលដែលកាន់អំណាច បានវាថាអុំដែលកងទ័ព បានដែលគ្នាត្រង់ហ្នឹង ហើយខ្ញុំបានលប់ឃើញពន្លឺព្រះ អាទិត្យត្រង់ហ្នឹងហើយ ។ អារឿងបណ្តាញរបស់ ប៉ុល ពត នៅក្នុងទួលស្លែងនេះ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ព្រោះ វាមិនឲ្យហើយដឹងរឿងលម្អិតវាទេ ១ ភាពពួកដែលធ្លាំង ៗ ហើយធំ ៗ ជាងគេ មានតែក្មេង ឡុច ចាន់ ហួរ ។ រឿងបរទេសខ្ញុំមិនដឹងទេ ព្រោះវាឲ្យខ្ញុំធ្វើការនៅខាងក្រៅ ។ បើចូល មកក្នុងបន្ទប់អត់ឲ្យមើលទេហើយទេ ។ រឿងផ្គត់ផ្គង់ ប៉ុល ពត អៀង សារី ខ្ញុំមិនដែលឃើញ ទេ បើចុកដាយកក៏មិនឲ្យខ្ញុំឃើញ ។ មានថ្ងៃមួយខ្ញុំកំពុងធ្វើការគេហៅពួកខ្ញុំចៀងចេញអស់ ។ ខ្ញុំក៏ ពុងតែធ្វើការអញ្ចឹងពេលថ្ងៃ ស្រាប់តែគេថា ចក ចៀងចេញ ៗ ចូលបន្ទប់ទាំងអស់គ្នាហ្នឹង ។ វាធ្វើ ដូចជាបែបចៀងគឺទាំងអស់គ្នា ទឹកពេញថាមិនដឹងជាគេយកទៅណាមកណាទេ មិនដឹងជាគេមានចោរ

ការធ្វើទេ ប្រាប់ថាកុំឲ្យបួលក្នុងបន្ទប់អស់ទៅ ចូលបន្ទប់តាមវេនៗ ខ្លួនទៅ សាកសួរស្គាល់សាកសួរថាក់ អស់ទៅមិនសឹងផ្ដាមមានវេរវៀងសិទេ ។ តាមខ្ញុំឃើញនឹងប្រទះឃើញផ្ទាមានអ្នកដំដេក ឬ ក៏មានចេញញ ពួកអ្នកទោសទៅវិវាទស្រែកផ្ដៅមិនសឹង ។ ទាហានយាមកំពុងតែស្ដាប់ដើរមិនអាចស្ដាប់ទេឮទេ ។ ដេកតាមទីលំនៅខ្ញុំស្ដាប់ឮអស្ចារ្យ ប្អូនគាត់ដេកចេញញញពួកទោតាមផ្លូវប្រការនេះហើយ ខ្ញុំធ្វើការ ទៅប្រការសារនេះ ដីទាំងអស់ទោទាំងទៅទាំងអាងប្រការក្ដី ។ ទៅវិញនេះទុកដំណាលខ្ញុំ ទៅធ្វើការនៅជាងប្រការបងទេ ដេកសាមធ្វើការនៅជាងក្នុងនេះ ។ ចំណែកគាត់ចិត្តដេកចេញ ទៅធ្វើដូចគ្នា ផ្ទាញផ្ទាល់ប្រឆាំងនៅជាងប្រការ ដេកសាមភាគតទៅ ពួកខ្ញុំដេកក៏សាមនេះទេ ។ ទារសាមនៅធ្វើការនៅក្នុង ចេញដេកសាមទៅ ដេកសាមទៅវិញស្រែកសឹកចម្ងាយពីក្នុងទេ ស្រុក ស្រុកចម្ងាយអកយកធ្វើការ ត្រឹមត្រូវជាងកិតនេះ ។ ពួកគេបញ្ចូលនៅក្រឡងជាងប្រការ ក្រឡងពួក ពួករួមគេ ។ ផ្ទះចាស់នៅនេះផ្ទាក់សាមខ្ញុំធ្វើប្រជាជនសាក់ស្ដីចបគោត្រ ចុកក្នុងផ្ទះជាងមុខ នេះ ។ សាផ្ទះខ្ពស់ពួកនេះដេកសំរាប់ធ្វើសាលារៀនគេ ដេកសំរាប់រៀនស្ត្រី ឬ ប្រជុំផ្សេងៗ ។ ទីផ្សារដេកគ្រូប្រជុំរៀនស្ត្រីគេអង្គាង ផ្ទះដែលមានឪពុកម្ដាយពួកខ្ញុំ ក្រុមពួកដេកយកនេះ ដែលខ្ញុំ ដកទៅវិញតាត់ឪពុកខ្ញុំជាងក្នុង ។ ពួកផ្ទុះដេកស្លូតពួកក្រឡងស្លូតចេញយ៉ាងម៉ែ ពីក្នុងស្លូតចេញដេក ទៅស្លូតចេញយកប់ភ្លាំងកែវត្តក់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានឃើញគេចេញទៅក្រៅទៅធ្វើកក្រឡងចេញឃុំ ដើរទាង ចេញដេកដងដែរ ទៅវិញធ្វើស្លាប់ជិតគេចេញប្រការក្នុង ពួកទៅដែលពួកដេកតែងទេ ។ ពេលទៅវិញ ដែលទៅវាងអ្វីដែលខ្ញុំ ដីដែលស្លាប់មានផ្ទះ ទាំងអស់មិនប្រាស្រ្ដចេញអង្គាង ទៅណាផ្ទះមួយៗ ទៅជុំវិញ អង្គារទៅវិញផ្ទះណាដែលដេកចុះចោលវិញទាំងអស់វិញមិនដឹងដែរ ក្រឡងអស់ផ្ទះវិញ សុទ្ធតែឆ្លាតៗ ចាកតែអង្គាង ។ ចេញមានផ្ទះដេកនៅវាលទៅ ដូចជាផ្ទះកន្សាភិបាល សាផ្ទះផ្សេងៗ វិញសុទ្ធតែកន្សាភិបាលផ្សេងៗ ដេកនៅ ។ ខ្ញុំបានទៅវិញអង្គាងទាំងចុះចាក់ក្នុងខ្លួនណាស់ ប៉ុន្តែមិនដឹង ផ្ទាំងដែលទេ ។ ពេលចេញទៅអស់ស្លូតទេ ស្រែការអស់ទាំងស្លូតចេញពីទៅវាគ្លាចចេញដុះ ។ ចុះដែល វិញស្លាប់ក្លាយមក្លុងផ្លូវតូចៗ វិញស្រឡះក្រុងដែលដេកគាប់ធ្វើ ផ្ទាំងស្ពានៗ តាមប្រការផ្ទះតាម ផ្លូវតូចៗ ខ្ញុំអស់ចារកាប់ដើម ឬ មានការធ្វើទេ ចុះដែលខ្ញុំស្គាល់ផ្ទាំងនេះរាំងកាប់ដើមស្ពានសំរាប់ ទ្រាំអ្នកទោសទៅវិញ ។ ចិតនៅក្នុងសាលានេះវាងកាប់អ្នកទោសទៅហើយ ខ្ញុំមានការចាប់ការឃើញ ដែល សឹកផ្ទះភាគដ៏រដ្ឋ ចេញទៅដើរទៅវិញយានសិទ្ធិសេរីភាព វាលបន្ទាយចូលទៅវាយកសាំងពេល ធ្វើទារុណកម្មទៅលើខ្លួនមិនដូច ចើតទៅវាសួចផ្ដាកាប់ព្រះពុទ្ធក្នុងចិត្ត ទៅចាក្នុងចិត្តសំរើបណាស់ ។ ប៉ុន្តែមិនដឹងផ្ទាំងដើម្បីធ្វើ ត្រាំពីដេរទុកត្រាំទៅ ទំនាំទំនុកសិទ្ធិទៅ មិនដឹងផ្ទាំងវិធីដើម្បី ធ្វើបាទង់ ការចិត្តចាប់ចោរប្រទាក់ ដេកសិទ្ធិភាពដីក្រុងខ្លួនទៅវិញ ទៅណាក៏ដេកមិនដូច សិទ្ធិផ្ដីសិក ដេកមិនសាមចិត្តនិងសិទ្ធិ ដេកចិត្តសិទ្ធិសេរីភាព អំណាចដើម្បីទៅវិញ ដេកមិនសាម ដើម្បីនិយាយទេ ក្ដាលសិទ្ធិអំណាចពីទេ ដីងាអស់ហើយ ។ ក្រុមដុកដេកដែលខ្ញុំបានដឹងពីច្បាប់ញ្ញូវបស់ ថា ហៅមានចាំងពីរខែត្រប ខែត្រក្លាយក្រុង សាក្លឹងសុទ្ធតែ ល ២១ ហើយសុទ្ធតែក្រុម ល ២១ ចាំង អស់ ក្រុមខ្ញុំចូលវិញសុទ្ធតែ ល ២២ ចាំងអស់ ។ ក្រុមខែត្រពេសតែមួយទាំងដែល ល ២១ ដែល ។ ក្រុមខែត្រពេញខ្ញុំធ្វើក្រុមណាមួយកក្រុមដែលកើតទេ ប៉ុន្តែទាំងសាមចុះចិត្តដេកបាណហើយ ដេកសាមធ្វើសាលារៀន ។ កាលពីសិក្សាចាស់សាលារៀន និង កុដិសាលា ដូចវាចុះចោលទៅហើយ ដើម្បីចាកាន់ដូចសាដែលដំផ្ទះសាមក្នុងគ្រប់ចិត្តដេកដែលដេកយកម្ដងដំណាញការមិនដេកយកម្ដងណាស់ ធារចាវិទ្ធ ទៅវាមក្រុកក្ដី ដីក្ដីដេកាយមិនទៅ ។ ខ្ញុំចុកដីចេះដែរធ្វើសាមចេញទៅទៅ ប៉ុន្តែ យកដេរអស់ជាប្រឹងទេ អស់បានជាថិតទេ ខ្ញុំនិយាយជាភាគក្រោក ។ មិនដែលថិតទេ បកដេរក្នុងភាគ ផ្ទាល់ម្ដាទេ ខ្ញុំចាំផ្ទាំងផ្ទាល់ដេកដីចេញក ដេកតុកដេះចាមិនដែលផ្លាស្អកប្រកាច់ចាមនេះទេ ទាផ្ទា អ្នកនិយាយប្រឹងដែល ចេញចាំស្អប់អ្នកទោសចានិយាយផ្ទាស្អប់អ្នកទោស ទាំងចាតាមទៅស្អាតស្អាត ហើយចាំស្អប់មកដីចាមិនចាំអ្នកទេចអ្នកទោសមិនទោសទេ ។ ដីចេញមកទាំងស្អប់ខាងមួយបុប្ផ ចង្កិច ចាមិនប្រកាច់វិញ្ញ ដើម្បីចាប់ការចំពោះអ្នកទោសនេះ សម្ដីផ្ទេរបេ ។ ចំណែកដោកចាត់មិន

ពួកគេ បើគាត់ដាក់គេទៅខាងកើតបង្ហាញថាទៅខាងកើតហើយ បើនិយាយជាមួយអ្នកណាក៏ដោយ ខ្ញុំឮ បញ្ចេញបញ្ចូលយោបល់ខ្ញុំមក ហើយឲ្យក្រោមប្រាប់ លុះដល់ថ្ងៃចប់ការប្រជុំគ្នា លុះដល់គ្នា ចប់គ្នា លុះដល់កន្លែង គាត់ឯងខុសពីគាត់បែងចែកការងារ ។ ដល់ខ្ញុំបានដើរ ដើរដល់ចុងភូមិចេញមក ធ្វើការខុសក្រុមទៅកន្លែងធ្វើការ ចាស់ៗ ក្មេងៗ ធ្វើការកន្លែងដែលបុរសម្នាក់ៗ ដើរ ម្នាក់ ព្រោះគាត់ធ្វើការគាត់ទៅក្នុង ការមិនសូវមកជាមួយធ្វើការទេ ។ ការប្រើដីប្រើដែលប្រើ ទៅខ្លី ការខ្លី មិនសូវដែលខ្លួនដឹងទេ ល្អៀកដែលទៅខ្លី ការខ្លី ។ គាត់ខ្លួនផ្ទះក្រៅ ការចប់ ប្រជាជនគ្រប់ គាត់ប្រជាជនប្រចាំថ្ងៃ ។ គាត់ដែលដាក់ទៅខាងក្រៅខាងក្នុងទៅឯណាហើយ ឲ្យញ៉ែ ញ៉ែញាំកន្លែងបំពង់ហើយ ចងស្បៀងមិនដែលបានគាត់ពីក្រុងសម្រាប់ខ្លួនទៅវិញទេ មិនដល់ដែលដល់ ធ្វើចប់ ធ្វើការងារដល់ដើរហើយ ? ហើយការងារ ....ការងារធ្វើចាស់ ។ បើការងារ មិនពួកគេ ល្អដែលកន្លែងថ្នាក់ហើយ ល្អដែលកញ្ញាដល់ ល្អដែលស្រុកចាប់ផ្តើម ហើយការដល់ធ្វើ ការ ធ្វើ ការងារធ្វើ ការធ្វើស្អីល្អដែលធ្វើទៅជួយរៀបការនោះ ការធ្វើនោះការប្រើអាយុ ២០ ហើយការប្រើអាយុ ៤០ ដែរ ។ ប៉ុន្តែការជួយដែលក្រោមខ្ញុំទៅវាគីដាប់ពុកដែរ ។ ការពីដាក់ខ្លួន ប្រជាជនដែលក្រុមធ្វើឲ្យទៅក្នុងពុកនឹង ប៉ុន្តែវាស្ងួតដាយចៀច ។ ដែលមួយដែលវាស្ងួតជាស្រួលទៅ ដែលខ្លះវា មិនស្រួលដែរ ។ ការគាយខ្ញុំគាត់ដើមទៅ ស្ងួតដាយកើតរូបខ្ញុំទៅវាល្អរូបធ្វើការហើយ ? វានិយាយ ស្ងួតខ្លួន មិនដាច់ដាយមិនដាច់ ការគិតណាស ។ ការធ្វើ ៗ មិនសូវមានទេ វាណាស់ដែលការប៉ុនពុក ការឆ្នាំចុះមកនឹង ការនេះណាហាវណាស់ ល្អដែលស្រុកចាប់ផ្តើម គឺពួកការណ៍នឹងតែ ។ សួរថាការអ្នក ក៏មិនសូវមានទេ ការកំប៉ុកប៉ុកហើយឆ្នាំដែលអាហារវាងកេត ចងស្បូវឆ្នាំបងប្រូវឆ្នាំដប់ហើយ ឆ្នាំ ណាស់ ការធ្វើឆ្នាំណាស់ បើស្ងួតដាអ្នកៗ មិនសូវមានទេ ។ អ្នកធ្វើការស្ងួតដាគាត់ចង តាមី ៗ ល្អចប ល្អីសំរេចមិនសូវសាហាវទេ ប៉ុន្តែគាត់ខាងបណ្តឹងចេញមួយ ស្ងួតដាអ្នកទោស ៥០ ឬ ១០០ នាក់ចូលមក គាត់ទាត់ទៅ កត់តាមសុភាពនាយការនឹងទៅ ។ បើការជងនោះគាត់ខាងប្រជាជនកាប់ចាក់ហើយៗ ការបំភិតកត់គាត់បញ្ជូនខ្លួនក្រុមមានសមីតិទៅកាប់សំលាប់ណា ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ប៉ុន្តែដល់ខ្ញុំចូលមក នឹងបញ្ចូលគាត់កត់អ្នកចេញចុះ គ្មានគាត់ចូលចុះគ្មាននាក់ត្រាតដែលឲ្យដឹង ។ ខ្ញុំឃើញដែលការធ្វើបន្ទាំ គឺការ ខ្សាក់នឹងដែលខ្លួន វាដែលខ្ញុំកត់ខ្ញុំឃើញប្រពន្ធកូនខ្ញុំមិនបាន ចំពោះអ្នកដទៃ ៗ គ្មានឡើងក្រោយវាពីទេ ព្រោះ វាចូលទៅទៅឯណាទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែចុះការសួរចម្លើយ ៗ នឹងខ្លាំងគឺខ្លាំងឡើង ការចុះត្រួតស្ទួននឹងវាខ្លាំ ខាងកើតហើយ ការនឹងមិនដឹង ១០.២០ពីទេអញ្ចឹង វាគ្មានបងប្អូន កូនប្រពន្ធ ពីទេនឹងទៅ ពួកជាវា ធ្វើកន្លែង ។ ការខ្លាំងនឹងវាប្រហែលអាយុ ២០ ឆ្នាំ ពួកថាពីក្មេងនេះ ពីកំពោតាវ លាហាវតក វាមិន ដឹង មានកុមារតូចខ្លះវាមានសំលេងដីជាវណាខាងការខ្លាំទៅទៀត ពេលខ្លះវាទៅស្ងួតដែល ឡើង គាតាប៉ុក ប៉ុន្តែកុមារតូច ៗ ខ្លះគេថាដែល មិនឯងចែកចូលទៅគាត់កន្លែង នាំយើងទៅដល់ស្រួលនោះ ចាស់ស្ងួតដែលគាត់កន្លែង យើងមិនត្រូវទៅគាត់កន្លែងទេ បើមិនទៅគាត់ទៅឲ្យបញ្ចប់ទៅ កុំទៅ គាត់គាប៉ុកកន្លែង ហើយបើយើងទៅកន្លែង ចុះនាំយើងទៅដែលស្រោមគាត់ចាយកន្លែងដែរ មិនដឹងជាបន្ទំ ពួកម៉ាងធ្វើដែរទេ ការទាស់មិនយាយគ្នាកន្លែង មិនឯងចង់ឲ្យពីឲ្យទៅ បើមិនឯងមិនចង់ឲ្យពីគាត់ គឺពីទៅ ខ្លះវាកំបុចបាវឲ្យខ្ញុំមួយកញ្ចប់ ដាក់កន្ទេលធ្វើកញ្ចប់ណាស់ រួចឲ្យខ្ញុំទៅយកទៅ នឹងកុមារខ្លះ កុមារខ្លះមានកុមារស្រី ខាងមិនឈ្មោះមិនគាត់ក្រុម មិនដែលខ្លួនទៅឯណាទៅនោះទេ ប៉ុន្តែចូលក្នុងដង ក្រុមកងចល័តមិនដឹងថាចេញ ធ្វើរបៀបដែលបើតាមគេទៅ គាត់នឹងខ្ញុំបាត់គ្មានទៅពីកញ្ញាកន្លែង រួច បើមិនធ្វើតាមគេគឺវាគុណ ។ ស្ងួតស្រុកត្រូវដែលធ្វើកន្លែង ។ នាទី ៗ ខ្ញុំមិនបានស្គាល់ទេ ពួកនាទីទៅក្នុង ពីនេះព្រោះគេគ្មានចូលមកជិតទេ ប៉ុន្តែពេញមុខ ១ ដែលគ ៗ ហើយញ៉ែតាមសារការស្រុកសារខេ ធ្វើការនឹង ក្រោយដែលកញ្ញា ១ ដែលគ ៗ មិនបានស្គាល់ជិតស្និតទេ គេគឺខ្ញុំនិយាយតាមលក្ខណៈជួបគិត ៗ មិនបានទៅនិយាយចំពោះមុខផ្ទាល់ទេ ព្រោះគេមិនមកជិតយើង ហើយខ្ញុំក៏យើងជាអ្នកទោស ខ្ញុំចេះ ខ្លាចក្រែងខ្លាំងដែរ ពួកជាខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយរឿងពីគេទេ ។ ខ្ញុំដាច់ពុកសរសៃរាង១ ថែម គេឲ្យការ ដែរ ការបីដាប់ខ្លាំងនឹង គេឲ្យធ្វើករជើងស្រាប់ស្រាប ៗ និងខ្លាំងនឹងទៅ ។ វាដាយគេទៅថ្ងៃ

ស្រែហើយ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមឆ្ងល់ថា យកទៅធ្វើស្រែចុះហេតុអ្វីចាំបាច់ចងដៃចងមុខអ្នកអស់ហ្នឹង ? បើថា ចងដៃក៏ចងទៅចុះ ប៉ុន្តែឆ្ងល់ត្រង់ចងមុខ ចាំបាច់ទៅចងមុខធ្វើអី កន្លែងអស់នេះពួកអស់ហ្នឹងវាស្គាល់ច្បាស់អស់ទៅហើយ ហើយខ្ញុំក៏ចេះតែគិតពិចារណាក្នុងខ្លួនខ្ញុំថា ចុះមេចបានជាអញ្ចឹង ? បានខ្ញុំលួចសួរមិត្ត ពួកហ្នឹងខ្លះ ពុំ ទៅក៏គេប្រាប់ថាយកទៅធ្វើស្រែ មិត្តខ្លះនៅទីនេះក៏គេថាយកទៅធ្វើស្រែដី ។ ស្រែដី ? បានខ្ញុំយល់ថាគេយកទៅវៃចោលទេ ខ្ញុំបានភ្ញាក់ខ្លួនព្រើតថាគេយកទៅវៃចោលតើ ខ្ញុំក៏បានយល់ហើយស្រឡាំងឆ្ងល់ពីរឿងធ្វើស្រែហ្នឹងទៅ ។ យកទៅធ្វើស្រែគឺយកទៅសម្លាប់ចោល ។ បើយកទៅធ្វើការគឺយកទៅសួរចម្លើយហើយ ។ យកទៅសួរចម្លើយហើយក៏យកមកកន្លែងវិញមក អ្នកទោសខ្លះក៏បានត្រូវទទួលទារុណកម្ម រួចបានមកជិតខ្ញុំ ខ្ញុំក៏បានលាក់សួរមើលទៅ គឺថាយកទៅធ្វើយ៉ាងមេចខ្លះ ខ្លះក៏បាននិយាយថា គេយកទៅហ្នឹងគេយកកំប៉ុងអាចម៍ នោម បង្អាក បង្រ្គាកគ្នានោះ អាខ្លះវាវៃនឹងរំពាត់ ខ្លះវៃនឹងខ្សែភ្លើង ឆក់ខ្សែភ្លើង ទាត់ធាក់ក៏ស្រេចតែចិត្តគេ គេចង់ធ្វើមេចក៏ស្រេចតែចិត្តរបស់គេ តែទៅដល់កន្លែងគេសួរស្រេចតែគេទេ កំប៉ុងអាចម៍ក៏មាន ទឹកនោមក៏មាន រំពាត់ខ្សែភ្លើងក៏មាន វាចង់បង្រ្គាកក៏បាន ធ្វើស្រេចតែចិត្តគេដែរ ។ អាខ្លះក្អួតវេទនាក្របកាច់ក្របកិននៅហ្នឹងទៅ ខ្ញុំបានសួរតទៀតថា ចុះវាយ៉ាងមេចតទៅទៀត ទៅដល់រួចហើយគេឲ្យទឹកខ្ពល់ពាងចេញទៅ ហើយបានគេសួរទៅទៀត ។ ប៉ុន្តែមិនដឹងជាគេសួរ ឆ្លើយយ៉ាងមេចទេ អ្នកដែលគេបង្អាកបង្រ្គាកនោះ មិនដឹងជាគេសួរយ៉ាងមេចទេ ស្រាប់តែប្រកាច់ប្រកិន ក្អួតចង្អោរ ហើយក៏ចប់ត្រង់ហ្នឹងឈប់សួរទៅ ។ បានគេសួរតទៅទៀត យកអ្នកទោសហ្នឹងទៅសួរទៀត អំពីរឿងហេតុមិត្តខ្លះគ្នាទៅធ្វើនីរសារ ចាប់គ្នាយក យកអាចៅហ្វាយមកដាក់ប្រុរាក់ខ្នោះហើយ យកនីរសារមកសួរ ខ្ញុំបានលបសួរនីរសារហ្នឹងថា មិត្តឯងមានបានដឹងអីទេអី វាថា ខ្ញុំជានីរសារអត់បានដឹងអ្វីទេ ចុះគេយកមិត្តឯងទៅសួរអី ? សួរអំពីរឿងថា កម្មាភិបាលខ្ញុំដែលជូនទៅជួបមតហ្នឹងទៅណាខ្លះ ? និយាយអី ? ទៅកន្លែងណាខ្លះ ? ហើយអ្នកដែលបានជូនទៅឆ្លើយថា ខ្ញុំបានជូនទៅមែន ប៉ុន្តែអត់បានចូល អត់ដឹងគេនិយាយរឿងអី ការអីទេ មិត្តនោះក៏ចេះតែនិយាយតែម្តងហ្នឹង បានគេធ្វើទារុណកម្ម លោតធាក់លោតទន្ទ្រាំ លោតធាក់លើដើមទ្រូងគ្នាហ្នឹង ។ ដល់ថ្ងៃមួយគ្នាយើចុកដាច់ខ្យល់ស្លាប់ទៅ នៅជាប់ខ្នោះជាមួយខ្ញុំហ្នឹង ដេកនៅហ្នឹងកន្លែងទៅ បានខ្ញុំប្រាប់ទៅអ្នកយាមថា "បង" មិត្តម្នាក់នេះស្លាប់ហើយ ។ ព្រោះខ្ញុំចេះតែគោះមិត្តនោះមើលទៅធាក់ដូចជាអត់ដឹងខ្លួនទេ ។ ប្រហែលកន្លះម៉ោងក្រោយមកគេអូសខ្មោចមិត្តនោះចេញទៅ ។ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញថាអី មនុស្សយើងគឺស្លាប់ដោយវេទនា គឺដោយគេធ្វើទារុណកម្ម គ្រាន់តែជូនគេទៅក៏ស្លាប់ដែរ ពួកអ្នកទោសដែលនៅឈប់បន្ទាន់នាក់នេះ គឺមានធ្វើទារុណកម្ម ដូចជា ស.ម អ៊ីង ប៊ិច គឺមានអាខ្មៅវាវាយតាត់មួយដំបងបាក់ជាពីរកំណាត់ ។ ហើយ ស.ម ប៊ូ ម៉េង គឺពួកវាវាយបែកខ្នងនេះ ស.ម រូបនេះទទួលទារុណកម្មខ្លាំងជាងគេ ។ វាទទួលទារុណកម្មខ្លាំងជាងគេ ពីព្រោះមិត្តនេះខិលក្រឡបក្រឡប កុំតែបានមិត្តណាតមិត្តចាន់ទេ កុំអីម៉េងនេះស្លាប់បាត់ទៅហើយ ។ ព្រោះអាឡុចវាសួរណាតចាន់ថា ណែ អាម៉េងគិតធ្វើមេច ? បានអ្នកទាំងពីរហ្នឹងថា ទុកគាត់ទៅព្រោះគាត់ចេះគូរគ្រាន់បើ ។ ទើបអាឡុចវាថា មើលទៅដោះអាម៉េងចុះមក ។ មួយសន្ទុះពួកវាក៏យកអាម៉េងមកជួបអាឡុច ហើយម៉េងក៏ទទួលសារភាពថាខ្ញុំខុសហើយ ៗ ខ្ញុំខំគោរពអង្គការវិន័យគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ ។ តែ ស.ម ណាត ចាន់មិនដែលបានទទួលទារុណកម្មអីទេ ។ ចំណែកខ្ញុំត្រូវទទួលទារុណកម្មគ្នាឯង នឹងគ្នាឯង ៥០ ៦០ រំពាត់ ។ នេះគឺពួកក្រុមជាងគ្នាខ្ញុំហ្នឹងឯង ។ ពួកជាងឆ្លាក់ដូចជាគៀមចាន់ គឺឆ្លាក់បានច្រើនដែរ តែពួកវាចេះតែយកចេញបាត់ទៅ ។ ចំណែកណាតគូរក៏បានច្រើនដែរ គឺពួកវាយកចេញទៅ ៗ មិនដឹងជាទៅណាទេ ។ ដល់ពេលសំរាកពួកជាងគូរ ឬ ជាងចម្លាក់គឺគេឲ្យសំរាកនៅក្នុងទីកន្លែងគេនោះទៅ ។ ចំណែកខ្ញុំគឺនៅសំរាកក្នុងទាងម៉ាស៊ីនភ្លើងសព្វថ្ងៃនេះឯង ។ ចំណែកខ្ញុំ ៗ ទើបនឹងទៅសំរាកនៅជាន់ខាងលើនេះទៅ ។ ដល់ពេលព្រឹកទើបបានគេឲ្យចុះទៅធ្វើការទៀង ៗ ខ្លួន រហូតដល់ទៅថ្ងៃរំដោះ ។ ដល់ថ្ងៃរំដោះ គឺវាប្រមូលអ្នកទោសដែល

នៅឃ្លាំទឹកពួកក្រុមខ្ញុំទាំងនេះទេ មិនទៅក្នុងបន្ទប់ភ្លើងនេះមិនដឹងថាយកពីទីណាទេ ដឹងតែបញ្ជាស់ហើយ ។ ពួកវាក៏យកពួកខ្ញុំបីនាក់រូបនេះ ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ខួររូបតំរូវនេះ សញ្ញាថ្នាំបន្ទប់ទូលស្រួល ។ ពេលនោះ នៅឃុំក្បាល ៥ នាក់ចាំងរាងខ្លួយតួឃើញ ពេលខ្ញុំចាកចេញទៅ គឺក្នុងពេលនោះទៅជិតនេះឯង ។ ខ្ញុំត្រូវគេបញ្ជូនពីគុកនេះទៅវត្តភ្នំផងប៉ុន ពួកមិត្តដឹងថាទៅក្នុងរោងកម្មវិធីចាប់ពញ្ញាទីតកន្លែងហ្នឹង ។ ខ្ញុំប្រាកដថាខ្លាចខ្ញុំគឺសុំទៅទៅដងទឹក គេក៏ហៅខ្ញុំទៅ ពេលដងទឹកខ្ញុំចេះតែព្រួចចិញ្ចឹមត្រាង ថាប្រហែលជាត្រូវគ្រាប់ប្រែប្រួលហើយស្រុកទេស ខ្ញុំក៏មិនហ៊ាននិយាយស្តីអ្វីទេ គ្រាន់តែគេថ្មីៗនេះសឹងទេ គេក៏បញ្ជូនទៅទៀតនៅហួតផល់ថ្ងៃព្រលឹមទៅរយៈម៉ោង ៥ ,៣០ នាទី ដើរកាត់ចំការស្វាយទៅព្រែកហើយ ទៅជួប ក៏បំរាកនៅទីនោះគល្លម៉ោង រួចហើយគេក៏បញ្ជូនទៅខេត្តទៀតចាំងយប់ងងឹតទៅដល់ព្រៃ ចុះខ្ញុំឃើញមានមានកញ្ចប់តូចៗ និង កុមារតូចៗ ក៏ទៅជាមួយគេដែរ មិនធ្វើដំណើរចាំងយប់ ខ្ញុំចេះតែនឹកឃើញថា ពី . គេទៅណាទេរត្តរាត្រីចេះតែដើរតាមគេទៅ ។ ស្រាប់តែភ្លឺទៀងមកដល់ផ្លូវខាងកើតពោធិ៍ចិនតុង ។ ដល់ផ្លូវទៅតាកែវ ខ្ញុំបន្តដំណើរទៅខេត្តទៀត ពេលនោះវាក៏ថាតាមួយដើរមកជាមួយខ្ញុំមក កុំដើរជាមួយវាក៏ ឯតាខួតក៏ដើរទៅជាមួយគេទៅ ។ ខ្ញុំបានជួបនឹងចំការនិទ្ទឹក ខ្ញុំក៏ចេះតែបាន ៣ ឬ ៤ ថ្ងៃ ខ្ញុំក៏បានដើរទៅខេត្តទៀតទៅភ្នំពេញ ពួកវាសួរថា តើអ្នកណាស្គាល់ផ្លូវទៅភ្នំពេញទេ ? គ្មានអ្នកណាស្គាល់ទេពេលនោះ ។ ដើរប្រហែលជាពីរថ្ងៃទើបត្រូវទៀត ពួកវាបានយប់ ហើយក៏បញ្ជារហាមឃាត់ទាំងអស់ទៀតទៅវាយឈើច្រូលៗ តើមានពួកទៀតណាទៀតនៅទីនោះទេ ? កុមារម្នាក់អាយុប្រហែល ១៥ ឆ្នាំដើរតាមគេទៅ ឈ្មោះកុមារនោះត្រូវបានគេហៅ ហើយថាគ្មានអ្វីទេ ពួកវាក៏បញ្ជាឲ្យទៅខេត្តទៀត ហើយវាថាទៅខេត្តទៀតគេរកព្រយមកចាំពួកយើងហើយ ។ ខ្ញុំក៏គិតថាបានព្រួយហួសហើយ ព្រោះអត់ព្រួយពីចង្រៃតាមយកដល់ថ្ងៃនេះ ។ ប៉ុន្តែពួកវាប្រើនតែនិយាយភូត ព្រោះវានិយាយពាក្យនេះពីរបីលើករួចមកហើយ ។ ដើរបានមួយស្របស្រាប់តែជួបកងទ័ពវៀតណាមពួកវាក៏ញញ័រតម្លង ពេលនោះក៏មានការបាញ់គ្នាប្រទូលប្រទះគ្នាទៅ ។ ពួកខ្ញុំរត់រួចពីពួកវា ។ ហើយគ្នាខ្ញុំនៅជួបគ្នា ៤-៥ នាក់ទៀត តាប៊ិច ណាត ចាន់ ម៉ៅ និង ខ្ញុំ ។ យើងរួចក៏បានធ្វើដំណើរបន្តទៅខេត្តទៀត ដើរតាមផ្លូវជាតិ ហើយយើងក៏បានជួបអ្នកស្រុកទៅតាមផ្លូវ ។ យើងខ្ញុំសួរគេថា "អ៊ំ មិត្តឯងធ្វើដំណើរទៅណាដែរ ? គេថាអ្នកណានៅកន្លែងណាទៅកន្លែងនោះវិញទៅ ។ យើងខ្ញុំគិតថា អី បើដូច្នេះកន្លែងយើងគឺគុក អញ្ចឹងត្រូវត្រឡប់ទៅគុកវិញដែរឬទេ ? យើងដើរទៅខេត្តទៀតជួបគេតែងតែទៀត ក៏បានតូចចិត្តជាមួយគេ ។ រួចហើយបន្តដំណើរទៅខេត្តទៀត ក៏ជួបពួកវា ២ នាក់វាបាញ់ដេញមកខ្ញុំ ហើយវាសួរថាមានពួកវៀតណាមនៅហ្នឹងទេ ? ខ្ញុំថា មាន ។ ពេលនោះ តាប៊ិច ណាត ចាន់ដើរទៅមុខហើយៗ ខ្ញុំនៅក្រោយគេ ។ ពួកអាពតវាហៅអោយខ្ញុំចូលទៅជិតវា ខ្ញុំគិតថា ទោះជាមិនស្លាប់ទេខ្ញុំក៏បកមករកនៅកន្លែងតូចចិត្តវិញទៅ ។ និតថា ត្រឹកទៀងខ្ញុំក៏ធ្វើដំណើរទៅខេត្តទៀត ក៏មកដល់វែកចានជួប តាប៊ិច ណាត ចាន់ ក៏តាំងពីតូចចិត្ត ។ ពេលនោះ ខ្ញុំឃើញពួកវារៀងកាត់ផ្លាប្រជាជនតម្លាកាន់អាវបើ និង វែងរបងធ្វើជាអ្នកដើរកកេរ ។ ខ្ញុំក៏ប្រាប់ពួកយើងខ្ញុំថា ប្រយ័ត្នពួកដើរកកេរ គេថាយើងហ្នឹងហើយ ។ ហើយធ្វើដំណើរទៅខេត្តទៀត ក៏បានជួបកងទ័ពវៀតណាម បានសួរខ្ញុំថា កាលពីដំណាក់ ប៉ុល ពត ធ្វើអី ខ្ញុំថាខ្ញុំជាអ្នកទោសនៅគុកទួលស្លែង គេក៏អត់និយាយអីដែរ ។ ខ្ញុំក៏ធ្វើដំណើរចូលទៅក្រុងភ្នំពេញមកស្នាក់នៅក្រសួងឃោសនាការ បន្ទាប់មកក៏ឃោសនាយកខ្ញុំមកនៅឃោសនាការងារទី ១ ។ ខ្ញុំមិនព្រមយកក្នុងគុកទេ មានតែណាត ចាន់ តាប៊ិច ត្រូវត្រឡប់ចូលមកធ្វើក្នុងគុកទួលស្លែង ។ នៅឃោសនាទី ១ ខ្ញុំបានជួបកុមារផងដែលខ្ញុំបានចាកចេញ ខ្ញុំពេលនៅជាមួយពួកមាតាបណ្តើរខ្ញុំចេញទៅ ។ អ្នកទោសដែលនៅក្នុងគុកស្លាប់ច្រើន គឺមានតែឆ្នាំអាចទ័ទទួលការពារបានទេ ការចាក់ថ្នាំមិនដឹងថាចាក់ថ្នាំអីដែរ ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៨៥